

Trilogia Testiculară

Mai citește cineva literatură?

Mai exact literatură de tip parodie după romane pentru adulți tineri care se petrec într-o distopie futuristă în care, printre glumele absurde se ascunde o critică fină a societății actuale?

Trăim într-o lume cu deficit de atenție. Nimeni nu mai are timp să citească o trilogie de 2000 de pagini. Dar eu am reușit să condensez întreaga cantitate informațională a unei trilogii cinstite în doar 100 de pagini. Vreo două ore de citit și poți să te lauzi că ești echivalentul unuia care a citit două săptămâni. Ce să vrei mai mult de la viață?

Notă foarte importantă! Numele nu se citesc așa cum ai crede! Așa e în seriile young adult. Numele au accentul altfel decât ai crede. Nu mă mai frecați la cap cu asta, dacă nu înțelegeți genul, nu vă băgați! O să fac un ghid despre cum se citește fiecare nume o dată cu ecranizarea, dar până atunci țineți minte regula simplă: accentul nu e acolo unde îți vine natural să îl pui la prima vedere. E oriunde în altă parte.

PREFAȚĂ

În anul 2057 profesorul Ludwig Von Schlitz face o descoperire epocală, care schimbă fundamental cursul întregii specii umane. Acesta demonstrează irevocabil că predispoziția omului spre gândire de stânga sau de dreapta este înnăscută. Ba mai mult, este determinată direct de testiculul din care a pornit viitorul om. Cei porniți din testiculul stâng devin de stânga, cei porniți din testiculul drept de dreapta.

Curând se inventează Mașinăria Omega, un aparat care poate determina predispoziția ideologică a fiecărui om, în funcție de testiculul de baștină. Societatea profund divizată ideologic acceptă Mașinăria Omega ca determinant suprem al destinului uman și se împarte de bunăvoie în două societăți profund diferite. Dreptacii și Stângiștii.

La vârsta de 16 ani, fiecare om este testat cu Mașinăria Omega și repartizat celor mai apropiate rude cu care împarte orientarea politică. Uneori părinți, alteori bunici sau unchi. Familiile fără membri în ambele orientări sunt extrem de rare, cum orientarea este complet aleatoare.

Încercările de a limita geografic cele două societăți eșuează, însă oamenii își dau seama că nu e nevoie și că ele pot funcționa și așa, ocupând același spațiu. Singura necesitate comună rămâne infrastructura, care nu poate fi împărțită, dar poate fi menajată tacit, de ambele părți, fără prea multă comunicare.

O dată desemnat într-o tabără și cetățenia asumată, omului îi este intețis să interacționeze direct cu membri ai societății rivale sau să consume orice tip de artă, cultură sau informație care aparține celorlalți.

Deși mulți masculi mai vehemenți pe orientarea socio-politică ar fi chiar dispuși să își taie coiful dușmănos, ca să se asigure că progeniturile lor gândesc în aceeași direcție ca și ei, biologia nu funcționează pe placul lor. Rămas singur, un testicul începe să producă aleator progenituri atât de stânga cât și de dreapta, sfidând parcă dorințele poporului.

O ură mocnită dar liniștită se așterne în societate. Fiecare dintre tabere consideră că cealaltă e o problemă reală pentru viitorul omenirii. În același timp fiecare om are rude acolo cu care nu are voie să vorbească, dar cărora le dorește binele. Războiul este evitat însă ambele tabere sunt înarmate până în dinți, așteptând ca conflictul mocnit să se aprindă și să vină mult așteptata Zi a Judecății, când una dintre tabere o va nimici pe cealaltă, salvând astfel omenirea de deviere bolnavă. La această parte absolut toți oamenii sunt de acord. Care e partea deviată și bolnavă dintre cele două însă rămâne adevărata întrebare care bântuie omenirea.

Secolul următor este cunoscut de istorie ca Secolul Liniștii. Conflictele interumane scad aproape de zero, interacțiunea cu un om din tabăra opusă, singurii cu care te-ai putea certa pe bune, fiind ilegală.

100 de ani însă crăcănează și mai tare prăpastia dintre cele două societăți. În anul 2163, ambele societăți sunt pregătite de război. Pacea pare mai instabilă decât ultimul dinte de lapte din gura unui copil de 11 ani. În acest an se naște Areola, cea care avea să schimbe totul. Fiica a doi părinți de dreapta. O mamă optimistă, plină de speranțe ca fiica ei să adopte idealurile meritocrației și competiției ce o definesc și un tată temător, pentru că ascunde un secret cutremurător. Ambele perechi de bunici sunt înștiințate de nașterea ei prin sistemul de comunicare bisocial reglementat de AI. Nu au voie să o vadă, fiind Stângiști, însă speră ca Mașinăria Omega să le aducă nepoata pe calea corectă la împlinirea vârstei de 16 ani.

Volumul I: Bijuteriile Familiei

Capitolul I

Inchizitoarea Rotula scrâșni din dinți și mai luă o mostră de păr de la Areola, care stătea liniștită și temătoare în scaunul de testare. Era drăguță, dar nu extrem de drăguță. Fix cât de drăguță ar fi nevoie ca să se poată identifica orice fată cu ea, fără să se simtă amenințată. Mașinăria Omega hârâi și bâzâi din nou anormal, producând același rezultat absurd, care nu existase niciodată în istoria omenirii.

„Subiect de orientare nedefinită”, afișă ecranul din nou.

- Trebuie să fie o greșeală, bombăni ea. Așa ceva nu s-a întâmplat de când lucrez cu mașinăria, și am testat sute de mii de tineri! Ori ești Dreptaci ori ești Stângist. Nu există orientare nedefinită. Ce e prostia asta?

Își aprinse o țigară. Simbol suprem al Dreptacilor. Dreptul de a face ceva complet dăunător și inutil, doar așa, că e dreptul tău să faci ce vrei cu corpul tău.

- Draga mea, spune-mi tu cum te simți. De dreapta, ca oamenii normali, sau de stânga, ca toți terminații?

- Nu știu, chiar nu știu, răspunse Areola sincer, mușcându-și buzele.

- Dar îți iubești părinții, nu?

- Normal. Pe mama. Tata a murit de mulți ani, într-un accident de muncă. Își exercitase dreptul de a nu purta cască pe șantier.

- Atunci a murit erou. Dreptul de a nu respecta reguli care sunt făcute doar pentru

propria siguranță e un drept fundamental uman. Am să te trec de dreapta. Ca să îți fie bine. Rămâne secretul nostru, da?

Areola încuviință, nesigură pe ea. Rotula scuipe țigara, o apucă de umeri și încep să o scuture.

- Fetiță, bagă-ți mințile în cap. Ce s-a întâmplat în camera răstoarnă tot ce știm despre specia umană! Dacă află cineva ești moartă, sunt moartă, părinții tăi sunt morți. Mă rog, și maică-ta. Practic toată lumea e moartă, mă înțelegi? Se fute tot căcatul și o dată futut, nu-l mai dezfute nimeni!

- Sunt de dreapta! Urlă Areola, încercând să se convingă mai mult pe sine.

La ieșirea din cameră fu luată în brațe de mama ei. Plângea de fericire că are un copil de aceeași orientare ca și ea. După moartea soțului, cea mai mare groază a ei era ca destinul să nu cumva să îi fure fiica și să o ducă spre scârbavnica și greșita orientare Stângistă.

Din camera de testare se auzi un singur foc de armă și un trup cum se îndoaie, frânt pe podea. Inchizitoarea Rotula înțelesese că singurul mod în care doi oameni pot păstra un secret este ca unul dintre ei să fie mort. Soarta societății era prea importantă să zacă în mâinile ei. Știa prea multe.

Capitolul II

Areola era la a treia întâlnire cu Pelvis și simțea fiorii îndrăgostelii cum o gădilă din vârful degetelor de la picioare până la rădăcinile firelor de păr din cap. Pelvis era un tânăr de dreapta destul de standard. Blondiu spălăcit, înalt, uscățiv, acneic dar cu o față simpatcă, de intelectual. Faptul că era și memelord îi creștea mult șarmul.

Avea acea umbră sexy pe suflet pe care o aveau toți bărbații de dreapta. Știa că războiul e inevitabil și iminent și că e datoră lor să salveze lumea. Convingerea că o să fie probabil eroi în viitorul apropiat îi făcea pe toți să-și dea importanță de pe acum. Ar fi fost însă imposibil pentru dreapta să câștige un conflict direct fără enorm de multe victime colaterale. Deși majoritatea orașelor mari, ca New Curești ajunseseră să fie populate în totalitate de doar una dintre ideologii, când ieșai din urban dădeai de o lume pestriță în care cele două realități se întreprătrundeau. O privi ocrotitor.

- Ți-e foame?

Areola dădu din cap și Pelvis o luă de mână, conducând-o pe o stradă plină de restaurante mici și street food. Își dădu seama că nu are bani. Încă nu-și găsisese job și abia începuse cursul de economie elementară. Habar n-avea cum funcționează un portofel virtual. Îl strânse de mână.

- Stai liniștită, că dau eu masa asta. Sunt gentleman, spuse el, dându-i o șuviță de păr după ureche. Oricum, notez aici toate cheltuielile pe care le fac pe relația noastră și dacă nu ajungem la sex într-o perioadă rezonabilă de timp, îți facturez jumătate din cât am cheltuit pe tine. E doar cinstit.

Areola încuviință, oarecum. Îi plăcuse gestul cu părul. Să deții bani era ușor. Să îi înțelegi însă, era aproape imposibil. Dreapta avea 147 de cryptomonede oficiale care fluctuau spastic în sus și în jos ca valoare. Meniul pizzeriei la care se opriseră se agita în fața lor, atât valoarea fiecărui produs cât și moneda în care era calculată schimbându-se de mai multe ori pe secundă. Îi arătă în meniu o pizza vegi și Pelvis se aplecă peste el ca un mare vânător. Își trozni degetele și se opri din respirat și clipit. Pocni meniul cu două degete în dreptul pizzei Vegi și în dreptul selecției lui, câteva secunde mai târziu, blocându-le prețul și confirmând tranzacția. După rânjet, nimerise prețuri bune.

- Să știi că dacă ai în portofelul virtual puțin din fiecare monedă și îl iei ca pe un tot unitar, fluctuațiile sunt mult mai mici. Eu ajung falit sau miliardar maxim de 2-3 ori pe zi. Te obișnuiești, explică Pelvis, molfăind. Ridică o felie de Quattro Stagioni, băltind în ketchup și continuă, uitându-se din nou în telefon la fluctuațiile crypto: Spre exemplu aș fi putut cumpăra o garsonieră acum cu banii pe care i-am dat pe felia asta de pizza acum 5 minute.

- Îmi pare rău că ai pierdut o garsonieră pe mine, mormăi Areola, uitându-se în pământ.

Pelvis începu să râdă înecându-se cu pizza.

- N-are legătură cu mine, cu tine, cu garsonierele sau cu pizele. Nu poți judeca valoarea actuală bazat pe valoarea anterioară. Se vede că nu înțelegi încă economia dinamică. Stai liniștită, și mie mi-a luat ani buni până am ajuns în punctul în care să mă pot preface într-un mod credibil că o înțeleg.

Pelvis era versat. Tendințele lui de dreapta fuseseră evidente din fașă. Îi povestise maică-sa că plângea când vedea bebeluși de altă culoare și dacă aceștia îi atingeau

jucăriile, se înroșea tot și se oprea din respirat de parcă stătea să explodeze. Desemnările începeau de la vârsta de 4 ani și se făceau anual. Verdictul de „conclusiv de dreapta” se dădea doar dacă tendințele erau covârșitoare. Dacă nu, se considera că copilul mai are de dezvoltat. Abia la 16 ani se întâmpla desemnarea finală, cea la care erau repartizați unei tabere chiar și cei mai centriști dintre stângaci și dreptaci. Pelvis purta cu mândrie colierul albastru de la vârsta de 7 ani. Termină de hăpăit și o luă iar de mână:

- Hai să te duc într-un loc frumos!

- E o adunare naționalistă?

- Bineînțeles.

Și la celelalte două date-uri Pelvis o dusesese la adunări naționaliste. Părea mare fan. Străzile erau pline de oameni cu coliere mari la gât, care luminau albastru, semn că sunt de dreapta. Areola își pipăi propriul colier și se întrebă ce rost au. Toți oamenii pe care îi văzuse vreodată erau de dreapta. Simți că încheietoarea colierului joacă. Era ciudat. În mod normal colierele erau imposibil de scos, o dată puse. Se desfăceau singure doar când purtătorul nu mai avea puls.

O tăiară printr-o alee laterală unde un pompier freelancer negocia cu o doamnă bătrână valoarea salvării unei pisici blocată într-un copac. În același timp amândoi negociau cu un jurnalist freelancer procentele monetizării videoclipului ulterior pe rețelele de socializare. Două străzi mai încolo ocoliră un spital privat în fața căruia se desfășura o licitație pentru organe. Un copil zburătăci pe lângă ei, cărând cu grijă o mică lădiță frigorifică. Îi zâmbi până la urechi Areolei. Era la vârsta la care își schimba dantura. Avea doar câțiva în gură și toți prea mari pentru capul lui.

- Fata, nu cumperi un rinichi?

Pelvis îl ciufuli puțin și-i dădu un bobârnac.

- N-avem noi bani de rinichiul tău. Dar îți urez baftă! Să-l vinzi cât mai scump!

Copilul plecă mai departe și Areola căzu puțin pe gânduri.

- Nu ți se pare că e cam mic să-și vândă un rinichi?

Pelvis își ridică tricoul, râzând, arătându-i cicatricea mare de pe abdomen.

- Neeee, eu eram chiar mai mic decât el când mi-am vândut rinichiul. Mi-am plătit în avans facultatea cu el. Altfel n-aș fi avut nici o șansă. Dacă o să am succes în carieră și o să fac mulți bani, îmi cumpăr altul până fac 40 de ani. Te descurci cu unul până la vârsta aia.

- Și dacă n-o să ai succes în carieră?

- Dacă ajung ratat, faptul că am un singur rinichi o să fie ultima problemă. Dar eu sunt optimist. Unchi-miu vinde mașini și are deja trei rinichi. Sunt antreprenori de succes care au chiar cinci.

Areola fluieră a pagubă.

- Cinci rinichi? Nu-s cam mulți?

- Dacă-i lași la săraci oricum nu-i folosesc, că n-au bani să bea. Într-adevăr clasa de sus a acumulat cam mulți rinichi în ultimul timp. Se estimează că 1% dintre Dreptacii planetei dețin 35% din rinichii Dreptei. Dar va avea grijă economia de piață să regleze cererea și oferta. Dacă nu, o reglăm noi.

Areola încuviință. Deși abia începuse să învețe despre principiile fundamentale ale Dreptei, știa că unii dreptaci, mai autoritarieni, considerau că aceste principii fundamentale trebuie reglementate și supravegheate de stat. Alții, mai libertarieni, considerau că fiind niște principii fundamentale ale speciei umane, omul ajunge natural la ele, fără a fi nevoie de reglementare. Chiar dacă, în teorie, corporațiile dreptacilor libertarieni erau foarte puțin reglementate, în practică, dacă puterea armată a Dreptei le cerea ceva, nu puteau să zică nu.

Totuși, atât dreapta mai libertariană cât și dreapta mai autoritară aveau o coloană vertebrală solidă comună: cultura locală, care în fiecare loc al globului fusese dramatic modificată de secolul tumultuos anterior celui de liniște. Spre exemplu, în New Curești, portul tradițional consista într-un kimono, continuat cu ȋțari bufanți, băgați în șosete lungi, colorate, băgate la rândul lor în sandale. Ținuta era completată de un sombrero.

Cu toții știau aceleași cântece tradiționale, ca cel despre un gospodar care i-a dat un pumn în gură unui urs, crezând că e nevastă-sa sau cel despre negustorul cu penis detașabil. Ambele necesitau un banjo pentru a suna tradițional și existau multe remixuri și reinterpretări. Într-una nevasta confunda ursul cu bărbatul și în alta ursul îi bătea pe amândoi fără motiv.

Aveau aceleași superstiții. Ca cea că dacă auzi o gravidă bășindu-se, ai noroc toată săptămâna. Sau că dacă dai o boală venerică mai departe la trei oameni, îți trece. Aveau aceiași eroi populari, reprezentați peste tot în statui călare, deși mulți dintre ei veneau din epoci în care nu prea se mai călărea. Aceleași zicale, aceeași mâncare tradițională care conținea atât măr cât și maioneză pentru un motiv pierdut în negura timpurilor și chiar și câteva sărbători locale, în care onorau faptele călăreților anteriori. Ocazie bună să își tragă kimonourile pe ei și să mărșăluiască la pas coordonat până în cel mai apropiat bar, să se îndoape cu bere și mâncarea aia tradițională cu măr și maioneză.

Pe vremuri, cultura era strâns legată de etnie. Areola era de etnia majoritară districtului RO003, în care atât ea cât și Pelvis se născuseră, dar nu e etnia la care te-ai fi așteptat. După secolul de haos anterior mașinării Omega, nici o etnie nu mai era unde te-ai fi așteptat să fie.

Capitolul III

Un bărbos năclăit dormea într-un cort în grădina unui bloc. Colierul perfect rotund de la gâtul lui lumina roșu și Pelvis îi făcu semn să nu se uite spre el. Era primul cetățean de stânga pe care Areola îl văzuse în viața ei. Traiul paralel funcționa doar în locuri cu densitate mică. Orașele deveniseră, organic, de o singură culoare în doar trei generații. Stângiștii fuseseră aproape 40% din populația New Cureștiului cu 100 de ani în urmă. Ultima familie de stângiști emigrase de acolo în urmă cu peste 20 de ani.

Era și normal. Cum nu aveai voie să interacționezi cu ceilalți, trăitul printre ei era practic trai în pustietate. Areola își dădu seama că cel mai probabil stângistul de mai devreme era doar un drumeț. Din punctul drumețului de vedere, era în pustietate. Normal că venise cu cort și provizii. Nu e ca și cum te poți caza la un hotel dacă nu ai cum să interacționezi cu angajații lui.

Clădirile erau din ce în ce mai înalte. Se aflau deja în cartierul financiar al districtului. Aici aproape jumătate dintre oameni erau brokeri. Cealaltă jumătate erau avocați. Un copil cu un băț în mână alergă printre ei, urmat de altul la câteva secunde în spatele lui.

- E bățul meu! Te dau în judecată! urlă cel din spate.

- Ba eu te dau în judecată! răspunse celălalt râzând.

- Copii, calmați-vă! Când o să fiți mari, o să puteți să vă dați în judecată în același timp! țipă Pelvis după ei. Se întoarse spre Areola și îi aruncă un zâmbet politicos. -Dacă cel din față cade în băț și se rănește, părinții lui pot lejer să îi dea în judecată pe cei ai ăluilalt. Tu în câte procese ești implicată?

Areola se fâstâci.

- În niciunul... am abia câteva săptămâni de când am fost desemnată.

- Mă scuzi, am și uitat. Ești foarte natural de dreapta și mi-a zburat din minte. Lasă că ai timp. Eu sunt implicat în 29 de procese.

- Nu-s cam multe?

- Nu, doar 11 sunt împotriva mea și în doar trei dintre ele sunt numit direct. În restul sunt în calitate de reclamant, dar într-adevăr e peste medie. Ce să zic, eram cel mai litigios din curtea școlii!

Încă două străzi și ajunseră în fața unei clădiri brutaliste impunătoare. Era extrem de similară cu celelalte două clădiri în care o dusesse Pelvis la date-urile anterioare. Erau într-un cartier administrativ, unde dreapta mai autoritară își făcea simțită prezența. Pâlcuri de oameni cu diferite uniforme treceau pe lângă ei. Chiar și poștașii aveau trese pe umeri.

- Am ajuns.

- Pariez că are amfiteatru, îi ciripi ea, oarecum încântată, dar doar oarecum.

- Are chiar mai multe, se făli junele, conducând-o spre o intrare atât de înaltă încât pe ea ar fi încăput două tancuri, unul în cârca celuilalt.

Pe ușa mare de lemn se lăfăia un basorelief cu un om musculos, îmbrăcat doar cu un chilot de blană care plătea cu o bucată de os un om mai puțin musculos să spargă pietre. Pe cealaltă ușa, musculosul vindea pietrele unui gras pe zece bucăți de os.

Într-un amfiteatru se adunaseră mulți tineri îmbrăcați la fel. Exersau coregrafia pentru

un dans ideologic ce aveau să-l prezinte de Ziua Autodeterminării.

- Ce sublim că arătăm la fel și ne mișcăm la fel, continuă el. Asta e frumusețea oamenilor de dreapta. Ne place să fim uniformi la un strat superficial, ca să ne simțim parte din ceva mai mare decât noi, dar în străfundul nostru, fiecare dintre noi e super-super freaky într-un mod unic. Nimic ilegal sau imoral, bineînțeles. Majoritatea dintre noi suntem foarte BDSM, spre exemplu.

Areola era foarte impresionată. Se uită la el cu gura întredeschisă, ca și cum nu știe clar dacă vrea sărutată sau doar să zică ceva. Pelvis continuă.

- Tu, spre exemplu, pe ce aptitudini ești cel mai competitivă?

- Nu știu, răspunse ea.

Un gând îi străfulgeră prin minte și se opri din a-l verbaliza în ultimul moment. Nu era atrasă de competiție în mod special. Poate nu competiția era cel mai important lucru în existența umană? Știa că asemenea afirmație poate fi lejer privită ca blasfemie.

- Trebuie să știi pe ce aptitudini ești competitivă. Altfel nu o să răzbați apele tulburi ale capitalismului. Eu, spre exemplu, am un plan clar. Vreau ca până la 30 de ani să dețin dreptul de închiriere al unui apartament de minim 60 de metri pătrați. Să îmi intemeiez o familie. Nu sunt ca toțiăștia de vârsta mea. Toți vor să se facă corpopolițiști, corpomilitari sau corporatiști simpli. Eu vreau totul deodată. Aș vrea să mă bag în poliția militară corpo.

Areola zâmbi. Îi plăcea că e familist. S-ar fi văzut crescând copii alături de el într-o familie tradițională. Ea, educând copiii și având grijă de casă, cu pasiuni mici care să-i ocupe timpul ca fotografia, psihologia, mindfulnessul sau băutul pe timpul zilei. El, bătând mercenari care încearcă să vândă secrete militare private poate ca partener într-o corporație, poate ca freelancer. Și cu o grădină de flori și plante aromate în spatele casei.

O femeie masivă și bătrână apăru între tineri și aceștia făcură cerc în jurul ei. Începu să dea feedback constructiv dar nenesesar de agresiv.

- E Oracolul Fistula! Exclamă Pelvis încântat. Tu știi ce rar vine la repetiții? Haide!

Pelvis porni vesel, trăgând-o de mână și Areola se lăsă trasă. Era foarte curioasă.

- Ia uite! Pelvis și-a făcut o prietenă! Exclamă Oracolul încântată. Ai ales bine, draga mea. Pelvis este arhetipul tânărului de viitor!

Pelvis roși și își șterse ochelarii, rușinat.

- Vorbind de viitor, mărite oracol, poți să ne prevezi viitorul?

Fistula zâmbi blajin și se apropie de Areola. Se uită în ochii ei și deodată calmul înțelept se transformă în frică. Făcu un pas în spate.

- Fătucă, eu nu simt nici un strop de dreapta în tine!

Muzica se opri.

- Un spion de stânga printre noi! Țipă alarmat un tânăr.

Oracolul ridică o mână să-l liniștească.

- Să nu ne impacientăm. Nu simt nimic de stânga în această cameră. Poate doar sunt obosită. Poate ochiul minții nu vede azi atât de clar. Nu ești de stânga, draga mea, nu?

- În nici un caz! Exclamă Areola insultată. Apoi puțin confuză. Avea oare gânduri de stânga fără să-și dea seama? Oare inchizitoarea Rotula nu se sinucisese chiar degeaba?

Oracolul făcu semn tuturor să se așeze.

- Să facem un mic test clasic, o întrebare simplă. Ești de acord, draga mea?

Areola încuviință. Fistula făcu o pauză dramatică apoi continuă pe un ton teatral.

- Un om sapă o gaură. Alt om cade în ea. Cine e de vină?

Areola căzu pe gânduri și începu să calculeze în cap. Întrebarea, deși simplă la prima vedere, avea ramificații și variabile. Observă uimită că toți din jur erau deja enervați. S-ar fi așteptat să răspundă deja. Își luă inima în dinți și răspunse.

- Nu știu!

Șoc. Groază. Pelvis o luă de mână.

- Cum adica nu știi? E simplu, ce naiba. Știe și un copil mic. E doar vina celui care a căzut în gaură, fiind responsabilitatea lui deplină să se ferească de gropi și orice alte pericole. E misiunea familiei tale să te pregătească să te ferești de toate gropile care pot apărea în viață. Omul e deplin responsabil de soarta lui, se știe!

- Se știe! Încuviințară și ceilalți tineri, încordați.

- Deci orice om poate să sape o gaură oriunde are chef?, se miră Areola.

- Drept fundamental, se știe!, murmură gloata într-o singură voce.

- Chiar și pe proprietatea altuia?

Fistula clefăi în scârbă.

- Chiar și pe proprietatea altuia. Dar atunci e și dreptul ăluia fundamental să te împuște în figură dacă are chef. Trebuia deja să știi lucrurile astea!

- N-a apucat să le învețe, se băgă Pelvis. Abia a fost desemnată!

Vocea Oracolului se ridică, furibund.

- Astea sunt lucruri fundamentale pe care ți le spune instinctul. Nu trebuie să le înveți. Se știe!

- Se știe! Îngână gloata întăritată. Câțiva începură să scoată cătușele. Mulți aveau cătușe la ei, fiind foarte ahtiați după BDSM. Pelvis făcu spre ei.

- Potoțiți-vă! E doar confuză! A crescut fără tată. N-a fost ușor! E genul care își arată aptitudinile mai târziu! Areola, spune-le că de vină e cel care cade în groapă, baby!

Areola roși puțin. Îi spusese baby! Își luă inima în dinți și mai tare.

- Chiar nu știi!

Oracolul hâsâi ca un cauciuc de bicicletă când face pană.

- Eretica! Puneți mâna pe ea!

Areola se făcu mică în spatele lui Pelvis, care scoase cu lejeritate aruncătorul de grenade pe care-l ținea tot timpul pe spate pentru că e dreptul fundamental al omului să care un aruncător de grenade oriunde are chef. Îl armă.

- Eu zic să ne calmăm puțin! Știți că sunt la vârsta la care îmi place în așa hal de o tipă, deși o cunosc doar de câteva zile și habar n-am dacă am ceva în comun cu ea la nivel fundamental, încât sunt în stare să îmi dau viața pentru ea!

Gloata furibundă dădu înapoi.

- Sper că ești conștient că vei fi dat în judecată de toată lumea din amfiteatrul ăsta, da? scrâșni Fistula la el.

Tânărul bălângăni arma amenințător. Pelvis o sărută pe frunte pe Areola, cu aruncătorul de grenade bine ținut spre adidașii oracolului.

- Să vedem dacă ajungeți până acolo! Areola. Fugi. Găsește-ți destinul! Nu cred că este aici!

Cu cealaltă mână îi desfăcu de la gât colierul luminos care o desemna ca pe o persoană de dreapta. Se desfăcu ușor, ca și cum n-ar fi vrut să fie pe gâtul ei.

Areola fugi, șiroaie de lacrimi scurgându-se pe obraji ei diafani. Îi curgeau și mucii și cum nu putea să respire pe nas și alerga, având nevoie de mult oxigen, respira pe gura deschisă. Și muci i se scurgeau în gură.

Volumul II: Torsiune Testiculturală

Capitolul IV

După multe peripeții, la sfatul unei bătrâne misterioase care o ajutase să treacă emoțional peste cele întâmplare, Areola ajunsese în sfârșit acasă. Nu era „acasă” cel cu care era obișnuită, ci un nou „acasă” în sânul societății de stânga. Cele două bunici, Tibia și Lombara o strângeau în brațe de o sufocau. Mai în spate, bunicii Adipos și Sternu se țineau de mână plângând, așteptându-și rândul.

Toți patru locuiau împreună, într-o casă mare cu un atelier de yoga care mirosea a vopsea permanent sau un atelier de pictură în care se mai făcea și yoga. Depinde cum privești problema. Două cupluri de stânga cu câte un singur copil fiecare. Copil care s-au nimerit a fi de dreapta.

Lombara și Sternu nu-și mai văzuseră fiica de 35 de ani, de la ceremonia de desemnare. Tibia și Adipos își văzuseră fiul în urmă cu zece ani, la înmormântarea lui. Singurul ritual comun la care pot participa atât membrii din societatea Dreptacilor cât și din cea a Stângiștilor. Moartea nu avea orientare sociopolitică. După ce îți cădea colierul colorat de pe gâtul rece, putea să-și ia adio toată lumea de la tine. Inclusiv rudele care nu te mai văzuseră de la desemnare.

Cele două cupluri se întâlniseră în urmă cu 19 ani, când fuseseră cu toții informați că, în societatea Dreptacilor, copiii lor hotărâseră să întemeieze o familie. O familie pe care

cei patru bunici nu aveau cum să o cunoască. În schimb, se puteau cunoaște reciproc.

În ziua în care Areola se născu, fură înștiințați că au devenit bunici. Petrecură și băură până dimineață, împărtășind speranța că Areola o să devină de stânga și să ajungă la ei. Apoi băgară niște MD și făcură sex în patru o noapte și o zi, până în seara următoare. De atunci, cei patru bunici de stânga ai Areolei formară un patruplu plin de dragoste și înțelegere reciprocă. Îi povestiră că în general, la partidele de sex, bunicul Adipos stătea pe un scăunel și se uita, intervenind fizic abia la final. Areola nu consideră că era necesar să afle și detaliul ăsta, dar așa era societatea stângiștilor: se vorbea foarte mult și foarte deschis despre sex.

Într-o seară, Areola se sui pe casă cu bunicul Adipos, care obișnuia să își fumeze acolo paiul de culcare. Bunicul Stere nu urca niciodată pe acoperiș. Era un om masiv, cu picioare scurte. În schimb bunicul Adi, un om uscățiv, cocoșat și negricios, părea făcut special pentru cățărăt pe clădiri. Stătea ghemuit, cu genunchii la bărbie, ca un gargui și pufăia din mahoarca de hidroponică cu CBD, scărpinându-și chelia pe sub bască cu degetele lui paianjenoase. Încă rânjea cu gura până la urechi. Începuse în momentul în care se treziseră cu Areola la ușă și aflaseră că procesul de desemnare fusese eronat, și nu plănuia să se oprească prea curând. În seara în care cei patru aflaseră că Areola a fost numită de dreapta, fusese doliu în casă. Bunica Tibia nu se mai putea opri din plâns. Dar acum, șase luni mai târziu, situația stătea cu totul altfel.

Rotocoale groase de fum dansau prin aer cu moliile. Spre diferență de aerul din New Curești, aerul din Scrotopeni avea personalitate. Mirosea a iarbă proaspăt cosită și găinaț. Pretutindeni se auzeau insecte și păsări, nu doar aparate de aer condiționat, ca în metropolă. Lipseau, în schimb, zgârie-norii și smog-ul. Luna se apleca limpede asupra clădirilor mici ale stângiștilor cu tot cerul după ea. Cel mai tare, Areolei îi lipseau împușcăturile constante, semnul că dreptacii se apără. Aici, fără clădiri impunătoare și împușcături ocrotitoare, Areola se simțea expusă. Fragilă. Bunicul îi întinse ciotul piponului, făcându-i semn că mai are un fum. Ea refuză politicos.

- Chiar e toată lumea comunistă pe partea asta, cum se zice?

- Prostii. Cu adevărat, suntem toți socialiști. Și împărțim totul, bineînțeles. Complet cu familia și apropiații, în mare măsură cu vecinii și comunitatea și într-o oarecare măsură cu restul societății. Într-adevăr, există și comunism pur, în orașele mari de stânga, dar aici la marginea Scrotopeniului, n-ar avea sens. Suntem prea răsfirați. Ar fi prea multă birocrație. Și așa avem prea mulți angajați la stat.

Areola își aminti de mama ei, care se plângea tot timpul de același lucru: prea mulți

angajați la stat. Părea că numărul lor crescuse în ultimii ani în ambele emisfere umane. Bunicul o simți că se înmoaie și îi trânti o palmă pe spinare, drăgăstos.

- Fiul meu, tatăl tău, odihnească-se în pace, s-a născut cu un singur coi. Nu pe stânga, nu pe dreapta. Fix pe mijloc. Nimeni nu mai văzuse așa ceva. Fiind rezident la spital pe atunci, am tras niște sfori, m-am milogit de niște oameni și am trecut coiul în dosarul medical ca fiind pe stânga. I-am făcut transplant cu un coi de plastic 15 ani mai târziu, când tatăl tău a ajuns la o vârstă la care coiul să fie de mărime cât de cât adultă - evident, să nu aibă unul mai mare și unul mai mic. Dar operația n-a fost doar din motive estetice. Mă gândeam că dacă îi pun coiul de plastic pe dreapta, îl împinge pe ăla real pe stânga și-l face coi de stânga. Ca tu să te naști de stânga. Însă coiul ăla era de mijloc. Nu poți forța orientarea politică a unui coi.

Bunicul Adi oftă. Areola oftă și ea.

- Cred că viața tot timpul o să mă tragă în două direcții. Și mi-e dor de mama. Nici nu am apucat să îmi iau adio și e doar vina mea. Că n-am putut să le zic dreptacilor ce vor să audă.

Bunicul Adi o luă de umăr și o trase lipită de el.

- Țștia de dreapta sunt niște tâmpiți. Nu ai tu nici o vină, scumpa mea. Erai în pericol și asta era singura soluție. Să renunți la colierul de dreapta. Acum n-au voie să te atingă, n-au voie să vorbească cu tine, crede-mă. Suntem cu toții bine dresați. Deja ne-am învățat, atât noi cât și ei, nici să nu-i mai vedem pe cei de orientare opusă. Practic, e ca și cum n-ar fi persoane.

O scutură puțin, parcă să se convingă că e reală, și continuă.

- Plus, e viață aici la Stânga. Viață frumoasă, fără discriminare. Trăiești bine. Marți, spre exemplu, la cantina comunală unde ne luăm masa se dau spaghete. Și nici măcar nu trebuie să produci ceva neaparat. Poți să trăiești bine dintr-o bursă de autodezvoltare prin pictură, ca bunică-ta. Sau prin yoga, ca cealaltă bunică-ta.

Bunicul Adi se ridică în picioare și bobârności tacticos chiștocul pe sub streășină, fix în containerul de reciclare nr 26, de culoare ciclam, care știa toată lumea că e pentru chiștocuri.

- Dacă dădeam pe lângă, îmi scădeau puncte sociale. Și mai zice lumea că după o vârstă nu-ți mai place adrenalina.

Capitolul V

Duoden era bronzat și lat în spate. Mâinile sale aspre și tenul bătut de soare îl făceau să pară mai matur decât era în buletin. I-ai fi dat lejer 19 ani și 3 luni, el având doar 17 ani și 11 luni. Viața îl bătătorise. Când nu lucra în pământ, se antrena cu gherilele de juni pentru Ziua Judecării. Societatea de stânga știa clar că n-are nici o șansă să se bată pe față cu societatea de dreapta. De aceea, planul lor pentru Ziua Judecării era unul simplu și pervers: să se dea înfrânți din prima, după care să atace și să hărțuiască dreptacii pe la spate cu război de gherilă.

- Zici că abia ai făcut 17 ani? Întrebă Duoden, șuierând a pagubă.

Areola încuviință, dând din cap în stilul ei caracteristic. Erau abia la prima întâlnire, dar simțea că-l cunoaște de o veșnicie.

- Uf. Ce aiurea. Că eu într-o lună devin major și sexul cu minore e problematic. Acuma e super ok, peste 12 luni iar e super ok dar fix de luna viitoare până peste 11 luni e super problematic.

Areola începuse să se obișnuiască cu cuvântul problematic. În lumea stângistă se folosea foarte des. Descrișul de situații ipotetice problematice era principala lor formă de socializare.

- Din câte minorități faci parte? Continuă el.

- Nu știu, răspunse ea rușinată, nu m-am gândit la asta vreodată. Sunt nouă pe aici.

Duoden culese un fir de mohor și și-l înfipse în gură.

- Ciudat, noiăștia de stânga de obicei ne simțim minoritari de mici. Eu fac parte din 12 minorități. Doamna prim-secretarx din 41. Îți dai seama? 41. Normal că a ajuns prim-secretarx. Trebuie să faci o listă, altfel nu ajungi nicăieri.

- Nici nu știu de unde să încep, se fâstâci ea.

Duoden o apucă de o mână. Avea palmele mari și aspre.

- Poți să începi cu faptul că ești femeie. Asta e o minoritate.

Areola căzu puțin pe gânduri.

- Parcă sunt totuși mai multe femei decât bărbați pe planetă, nu?

Pe Duoden îl bufni râsul. O luă în brațe și o roti.

- A fi minoritate nu ține de cifre. Ține de cum te simți.

- Uiiiiiiiiii!, făcu Areola în timp ce se rotea. Duoden o puse jos brusc și îi spuse pe un ton serios, puțin timid.

- Știi, eu chiar duc o viață simplă, dar cinstită. Lucrez pământul la cooperativa de rucola bio. Știu că nu fac parte din destule minorități încât să ajung vreodată vreun lider, dar de fapt, pe dinăuntru, sunt mai familist, așa. Din câte puncte fac la cooperativă, aș putea întreține o familie chiar cu trei neveste, să zicem, dacă ar încasa și ele ajutor de șomaj.

Areola nici nu-și dădu seama când intraseră în oraș. Blocuri mari cu apartamente mici se înălțau semețe pe marginea drumului. Un trecător desfăcu un pachet de biscuiți lângă ei și până să termine de mestecat primul biscuite, alți trecători îi asaltară pachetul, luând fiecare câte unul.

- Omul ăla tocmai a fost jefuit! exclamă ea.

- N-ai înțeles tu bine, explică Duoden. E jaf doar dacă iei de la cineva cu mai puțin decât tine. Dacă are mai mult, e privilegiat și când iei, doar redistribui etic și moral. Niciunul dintre ei nu avea biscuiți deci ce ai văzut n-a fost jaf. Doar comunism.

- Nu prea înțeleg comunismul, șopti Areola rușinată.

- Comunismul e simplu de înțeles. Să zicem că tu ai doi pantofi în picioare, da? Și vine la tine cineva în picioarele goale. E dreptul lui moral să îți colectiveze un pantof și să-l redistribuie pe piciorul lui.

- Păi și cum? Mergem amândoi cu câte un pantof? E chiar mai incomod decât să mergi

în picioarele goale.

- Până găsești pe cineva cu trei pantofi și îi colectivizezi un pantof, explică Duoden.

Areola vru să îl întrebe cine naiba merge pe stradă cu trei pantofi, dar își dădu seama că nu are sens. Se hotărî să îi zică să o rotească din nou, pentru că era distractiv, dar simți cum îi ghiorțăie mațele. Biscuiții ăia îi făcuseră foame.

- Aș mânca și eu ceva, cugetă ea cu voce tare.

Duoden se scărpină în bărbia lui proeminentă.

- Ar trebui să mâncăm. Știu eu o cantină bună, unde burgerul din derivat de pui e doar 85% soia, însă trebuie să știi, aici pe stânga, mesele se plătesc jumi-juma. Să plătești unei femei masa în oraș e o formă de misoginie și patriarhat scârbos peste care societatea noastră a trecut de mult timp.

- Dar nu am nici un ban, oftă Areola, cu capul în pământ.

Duoden chiui, își aruncă pălăria în aer și începu să se tăvălească pe jos de râs, dând din mâini și din picioare ca un gândac blocat pe spate.

- Bani? Bani?! Ahaha, săraca de tine, te-au debusolat bine demenții ăia de dreptaci, hai că ești simpatică.

Se ridică de jos, își șterse o lacrimă de prea mult râs din colțul ochiului și o luă în brațe strâns și empatic, fără să profite de ocazie să-i strecoare mâna pe o bucă, cum făcea Pelvis când o lua în brațe.

- Aici, la stânga, banii nu există. Merităm lucruri în funcție de câte puncte sociale avem. Punctele scad când luăm ceva de la societate și cresc când dăm înapoi la societate. Este atât de simplu încât și un copil ar înțelege. Doar dreptacii ar gândi ceva atât de complicat, ca sistemul financiar, pe care un copil nu l-ar înțelege.

Areola își mușcă buza.

- Mi-au spus câte ceva bunicii despre puncte, gen că se adună prin muncă sau autodezvoltare. Dar eu nu cred că am timp de muncit și autodezvoltat în timpul date-ului nostru, nu?

Duoden îi pocni un țânțar de pe frunte, o luă de braț și începu să o conducă vesel spre bulevardul central al Scrotopeniului.

- Există multe moduri de a face puncte sociale, nu doar muncă și autodezvoltare. La noi, ăștia tineri, cel mai ușor mod de a face puncte e prin activism.

- Ce-i ăla activism?

- Activismul este cea mai nobilă chemare a omului. Activismul e atunci când explici tuturor ce e bine și ce e rău, chiar dacă nu te-a întrebat nimeni. Să-ți arăt.

Duoden ochi un copăcel mai central și din trei mișcări se sui pe o cracă solidă. Își drese vocea și începu să țipe:

- Oameni buni! Oameni buni! Eu cred că toți oamenii ar trebui să fie liberi să facă ce societatea a hotărât că e mai bine pentru ei!

Majoritatea trecătorilor nu îl băgară în seamă, dar câțiva dădură din cap aprobator, unii chiar mormăiră un aproape convins „așa este”. Colierul lui Duoden începu să pâlăie, semn că încasa puncte sociale. Îi făcu un semn discret Areolei și ea nu-l înțelese. Îi făcu un semn mai puțin discret, lovindu-și ușor mâinile una de alta. Areola în continuare nu înțelese. Exasperat, Duoden îi șopti:

- Aplaudă, fată!

Areola începu să aplaude mesajul pozitiv transmis de Duoden, întâi timid, apoi mai apins și simți cum colierul roșu de la gât începu să-i zbârnâie, vibrând puternic de două ori. Făcuse primele ei două puncte sociale, pentru aprobarea mesajelor pozitive.

- Putem mânca acum? Întrebă ea.

Duoden chicoti.

- Nu încă, e prea devreme. Trebuie să mai facem niște activism!

Porniră amândoi pe bulevardul mare, pe care biciclete abia se strecurau, printre mașini electrice puse la încărcat. Întâlniră multe ocazii de activism. Întâi se intersectară cu o persoană impunătoare ca greutate și Areola o opri să-i spună că e frumoasă și că toate tipurile de corp sunt frumoase. Apoi întâlniră o persoană în scaun cu rotile și Areola îi spuse că e perfectă așa cum e. Apoi întâlniră un fel de masturbator public, care alerga

furnici cu o lupă, în timp ce își strângea puternic ambele testicule între coapse, chicotind și mușcându-și buza de plăcere. Areola îl întrerupsese, spunându-i că toate sexualitățile sunt valabile și că nu e nimic rușinos în a fi mândru de kink-urile proprii. Punctele sociale curgeau.

- Putem mânca acum? Întrebă ea din nou.

Duoden o mângâie pe cap, ocrotitor.

- E abia miezul zilei, mai avem mult activism de făcut!

Bulevardul se lăți și mai tare. În față, se intersecta cu alte bulevarde. Toate dădeau într-un parc imens și labirintic, în care mii de tineri mărșăluiau în grupulețe compacte, cu pancarte în mână. Fiecare grup țipa altceva și când se intersectau, țipetele se amestecau într-o cacofonie fără sens. Trecură pe lângă un grup cu pancarte pe care scria „*opriți discriminarea oamenilor care n-au o problemă cu manelele*”, altul care răcnea „*puncte sociale egale pentru psihiatri și oameni care se autodiagnostichează*” și un grup foarte mare cu pancarte care spuneau „*da, să te încrunți la mine când mă vezi că îmi mănânc mucii e o formă de abuz psihologic*”, altul cu „*nimeni nu ar trebui să discrimineze alți oameni, în afară de acei oameni care discriminează alți oameni, pe care ar trebui să îi discrimineze toată lumea*” și alte câteva zeci de grupuri ale căror cauze erau imposibil de explicat în doar câteva propoziții așa că pancartele lor erau pline de text cu font prea mic să poată fi citit.

- Uite! Țăla e un protestatar profesionist! Spuse Duoden, arătând cu degetul spre un tip cu o pancartă pe care scria „*sunt de acord cu tot ce se strigă în jurul meu*”.

Omul stătea pe loc și lăsa diferitele grupuri să treacă pe lângă el, alăturându-se temporar tuturor cauzelor prin care trecea. Pe spatele pancartei desenase un steag complex, alcătuit din 16/16 căsuțe, fiecare cu steagul ei, care la rândul lor formau alte steaguri în locurile unde se întâlneau.

- E un adevărat erou, șopti Dudoden, cu vocea tremurândă și o lacrimă în colțul ochiului de impresionat ce era. Susține peste 300 de cauze!

După ce Duoden îi ceru omului un autograf, traseră amândoi aer în piept adânc și se scufundară în marea de protestatari. Duoden făcea cărare, cu trupul lui tonifiat și Areola îl urma, ținându-se cu o mână de cureaua lui. Câteva minute mai târziu erau în mijlocul parcului.

- Uite, acolo! Un protest la care sigur o să vrei să te alături! spuse Duoden, arătând spre un pâlcc de oameni care stăteau la coadă la o gheretă cu înghețată în timp ce protestau.

Areola citi una dintre pancartele lor mari. „*Oprîți discriminarea oamenilor cu strungăreață*”. Puse mîna la gură rușinată. Oare făcea parte dintr-o minoritate discriminată și nu își dădea seama?

- Nu știam că strungăreața e ceva rău!

Duoden îi dădu părul după ureche și o sărută pe frunte.

- Nu te preocupa! Oamenii cu strungăreață sunt la fel de frumoși ca oamenii fără strungăreață!

Colierul roșu al lui Duoden clipi de două ori, semn că afirmația anterioară îi conferise puncte sociale. Un membru al grupului de protestatari îi întinse cât putu repede două pancarte, îngrijorat să nu-și piardă rîndul la coadă. Areola mai citi o dată mesajul de susținere adresat minorității din care tocmai își dădea seama că face parte.

- Nu m-a discriminat nimeni pînă acum pentru că am strungăreață, suspină ea. Ești sigur că discriminarea asta există?

- Nu fi prostuță, o dojeni Duoden, suntem zece miliarde de oameni pe planetă. E statistic imposibil ca cineva undeva să nu discrimineze oamenii cu strungăreață.

Unul dintre protestatari, veni spre ei, lingînd înghețată. Se băgă în conversație.

- Din păcate, discriminarea oamenilor cu strungăreață e cât se poate de reală. Un tovarăș al grupului a găsit în arhivă o postare pe internet de acum 150 de ani în care, la o poză cu o tipă cu strungăreață, cineva numit insultan420 a întreat „*poți să o sugi printre dinți?*”. Dacă nici asta nu e dovadă a discriminării sistemice prin care minoritatea ta a trecut, nimic nu e.

Areola se simți brusc copleșită de răutatea speciei umane, de care pînă în acel moment nu fusese pe deplin conștientă, și începu să plîngă. Toți protestarii care apucaseră să-și ia înghețată veniră în jurul ei și începură să o încurajeze cu complimente și să danseze. Se vedea că și restul ar fi vrut să participe dar mulți dintre ei erau la coadă de peste zece minute și nu voiau să-și piardă rîndul. Energia pozitivă o ridică din starea proastă și începu și ea să danseze cu ei, cu pancarta în mîna. Protestul o făcea să se simtă bine. Punctele sociale curgeau.

Capitolul VI

O oră mai târziu, ea și Duoden erau într-o cantină, molfăind de zor niște burgeri în care gustul de pui, dacă închideai ochii și te concentrai, nu era complet acoperit de cel de soia. Era o cantină extrem de democratică, cu peste 100 de feluri de mâncare în meniu. Clienții aveau dreptul să voteze din listă care va fi masa următoare și cantina gătea după dorința majorității. De obicei ieșea pizza sau burgeri. Rareori spaghete. Duoden avea un verișor de gradul doi care jurase că un vecin i-a povestit că într-o zi a prins șnițel. Părea implauzibil. Șnițelul rar sărea de 3% din voturi.

- Crezi că protestul funcționează? Adică, oamenii ăia care îi discriminează pe cei ca mine, o să discrimineze mai puțin de la faptul că am țipat noi într-un parc cu pancarte în mână?

- E vorba de energia pozitivă și de faptul că dacă te simți bine, explică Duoden între două înghițituri, înseamnă că faci ceva bine. Dacă faci ceva bine, înseamnă că e mai puțin rău în lume și cumva ai redus cantitatea de discriminare, relativist vorbind. Destul de problematică întrebarea ta, să știi. Doar dreptacii chestionează utilitatea activismului.

Areola se simți insultată, apoi puțin confuză. Avea oare gânduri de dreapta fără să-și dea seama? Oare inchizitoarea Rotula nu se sinucisese chiar degeaba?

- Nu chestionez utilitatea activismului, zâmbi ea, aruncând cu un cartof prăjit în el. Glumeam și eu cu tine!

Duoden prinse cartoful în gură.

- Grijă mare cu glumele, că e problematic să le faci pe subiecte serioase, ca activismul. O să înțelegi tu mai clar cum stă treaba, cu timpul. Trei luni cu dușmanul te-au debusolat puțin. Trebuie să spălăm spălarea pe creier pe care au încercat să ți-o facă.

O sărută pe frunte, unde dimineață o ciupise țânțarul și încă mai avea o umflătură roșie, apoi o luă de mână. Se plimbară veseli, fără nici o direcție, absorbiți unul de celălalt. În

scurt timp ajunseră la marginea orașului unde, pe o pajiște se întindeau, cât vezi cu ochii, pături lângă pături, cu mici culoare lăsate printre ele, prin care mișunau sute de oameni. Majoritatea păturilor erau goale, dar răzleț, se mai vedeau obiecte pe ele. Un samovar coclit, un capac de wc crăpat, snopi de banane pline de pete negre, tricouri vag găurite și multe alte minunății luceau ca nestematele în lumina roșiatică a apusului.

- Ce e aici? Se miră Areola.

Duoden clefăi și dădu ochii peste cap, fălos de ce vede.

- Țsta e motorul economiei de stânga: păturile mărinimiei. Le găsim la fiecare colț de stradă, dar aici, în piața principală a orașului, sunt cele mai multe. Dacă ai nevoie de ceva de pe o pătură, iei și e al tău. Dacă ai ceva în plus, lași și e a oricui o ridică. Este cel mai bun sistem economic, pentru că nu discriminează pe nimeni. Dacă planeta ar fi plină de pături ale mărinimiei, toate problemele omenirii ar fi rezolvate. Dar ăștia de dreapta nu vor să fie bine pentru toată lumea. Că dacă ar fi, n-ar mai avea de ce să se simtă elitele superioare.

Areola se uită uluită la oamenii din jur. Arătau atât de diferit de oamenii din societatea de dreapta din care plecase, încât nu-i venea să creadă. Dacă în partea cealaltă toți erau îmbrăcați aproximativ la fel și aveau cam aceeași freză, aici se putea vedea tot spectrul de îmbrăcăminte și freze de care e capabilă specia umană. Nici un om din jur nu avea părul de aceeași culoare cu altul, sau de culoarea lui naturală. Și la tipologia corpului erau foarte diferiți, mai nimeni, în afară de Duoden, nu era în formă. Majoritatea erau ori plinuți, ori aschilambici. Se vedea că în societatea de stânga, ora obligatorie de înviorare matinală nu exista.

- Știu, e sublim, punctă Duoden. Fiecare arată și se mișcă altfel. Asta e frumusețea oamenilor de stânga. Avem identitate proprie, la un nivel superficial suntem cu toții unici. Dar în străfundul nostru, gândim cu toții exact la fel și avem aceleași principii sănătoase. Spre exemplu, mai toți ascultăm manele fără să știm clar dacă o facem ironic sau nu.

Un cetățean trecu printre ei puțin temător, împingând la o roabă acoperită cu un cearșaf. Se apropie de o pătură mare, dădu cearșaful la o parte și răsturnă întreg conținutul roabei. Era plină de avocado. Sute de cetățeni se năpustiră cu ochii bulbucați pe pătura cu avocado, îmbrâncindu-se și trăgându-se de păr. Din când în când, din mulțime mai zbură câte un pantof pe o traiectorie periculoasă și Duoden o proteja pe Areola de impact, cu pieptul lui musculos.

Deodată, un elicopter apăru peste gloata furibundă și începu să împrăștie gramada cu tunuri de spumă. Presiunea spumei împinse fără prea multă rezistență corpurile de grăsani și slăbănogi care alunecară umede unele printre altele. Grăsanii se rostogoleau peste tot și slăbănogi erau propulsați printre ei, cu toții nimerind cu picioarele în sus pe câte o pătură. Din elicopter sări o femeie corpolentă la vederea căreia Areola nu putu să nu-și aducă aminte de Oracolul dreptacilor. Dacă i-ai fi dat la o parte bretonul de culoarea curcubeului, cele două femei ar fi fost leite.

Femeia, cu două pulane cauciucate în mâini, începu să facă cărare printre cetățeni, pocnindu-i strategic în părțile moi ale corpului, gen ficat sau rinichi. Se opri, cu un bocanc proptit pe mormanul de avocado, și urlă din toți rărunchii.

- Vă jur, în numele tuturor normelor sociale, că bat la voi ca la fasole dacă nu se oprește orice formă de violență!

- E chiar comisara supremă Hernia, de la Liga Antibullying! Exclamă Duoden extrem de admirativ. Se aplecă și îi șopti Areolei mândru: am avut onoarea să lucrez cu ea în calitate de informator.

Gloata începu să se calmeze, atât de la argumentele aduse de Comisara Supremă cât și de la barbituricele din spuma anti-bullying cu care erau năclăiți din belșug. Hernia lăsă bastoanele și continuă pe un ton calm.

- Acum, faceți vă rog o coadă ordonată, în funcție de numărul de minorități din care faceți parte și luați doar câte un singur avocado bio, să ajungă la toată lumea!

Duoden îi făcu cu mâna și Comisara se apropie de ei, veselă.

- Opa! Duoden și-a tras situationship! Ce mă bucur. Să știi că ai ales bine, draga mea. Duoden este arhetipul tovarășului stângist de viitor. Egal cu toată lumea, evident, dar mult mai egal decât majoritatea tinerilor pe care i-am întâlnit.

Areola făcu o plecăciune și Comisara Hernia se uită puțin dezamăgită la părul ei de un blond spălăcit.

- Știi, ar trebui să faci ceva cu părul ăla, draga mea, măcar o șuviță colorată. Altfel cum ai vrea să știe lumea că ai o personalitate unică?

- Are timp să-și dezvolte o personalitate unică, tovarășa comisar! O apăra Duoden. Abia a venit printre noi. Dintr-o eroare fusese întâi desemnată a fi de dreapta.

- Oribilă eroare, oftă comisara, luând-o de mână pe Areola. Dar ce bine că s-a rezolvat și ai ajuns printre ai tăi.

În momentul în care o atinse, Hernia sări trei pași înapoi ca friptă. Ceva era greșit. Începu să hâsâie ca un șarpe opărit.

- Nu simt nimic de stânga în tânăra asta!

Cetățenii din jur se opriră din păruială pe ultimii avocado și se strânsură într-un cerc amenințător în jurul ei. Duoden o luă pe Areola de mână, gata s-o apere cu mâna lui grea de fermier aflat sub media de înălțime a speciei. Un murmur ostil începu să se întetească.

- Un spion de dreapta!

- Să o trimitem într-un centru de reeducare!

- Să sape la canal!

Duoden luă o mână de praf de jos și se pregăti să îl arunce în ochii oricărui potențial atacator. Răcni:

- Oameni buni! Haideți să ne calmăm puțin! Să practicăm niște mindfulness! Fata asta abia a scăpat de nebunii de dreapta! E normal să fie puțin confuză!

Comisara Supremă se apropie și ea.

- Acest brav tânăr are dreptate! Am zis doar că nu simt nimic de stânga, nu că simt gânduri de dreapta! Ochiul minții e obosit după atâta confruntat violentă. Mai poate da eroare. Nu ești de dreapta, draga mea, nu?

- În nici un caz! Exclamă Areola insultată și puțin confuză. Oare chiar avea gânduri de dreapta fără să-și dea seama? Oare plecase dintre ei degeaba? Oare băiatul ăla pe care nu mai ținea minte cum îl cheamă de când îl întâlnise pe Duoden își riscase toată reputația pentru ea fără nici un motiv? Simți o senzație puternică de deja-vu, fără să-și dea seama de ce.

Comisara Supremă le făcu tuturor un semn să se așeze

- Să facem un mic test clasic, o întrebare simplă. Ești de acord, draga mea?

Areola încuviință. Comisara făcu o tură de mers lent în jurul ei, cu mâinile la spate, căzută profund pe gânduri. Mulțimea nu scotea nici un sunet. Toți așteptau cu sufletul la gură întrebarea.

- Un om sapă o gaură. Alt om cade în ea. Cine e de vină?

- Caca, exclamă Areola. Fix caca. La fel au făcut și ăilalți.

Hernia se încruntă.

- Dragă mea, te rog să te concentrezi și să dai un răspuns serios, pentru că întreaga ta soartă depinde de asta.

Areola trase aer în piept și băgă capul în pământ. Prima oară când i se pusese această întrebare era mult mai tânără și lipsită de experiență. Practic un copil. Acum, patru luni mai târziu simțea că absorbise destule cunoștințe încât să poată răspunde mult mai informat. Mai ales că apucase să înțeleagă atât mecanismele de dreapta cât și pe cele de stânga. Își angrenă toate roțile minții în operațiune și produse un răspuns.

- Nu știu!

Cutremurarea și oroarea se citea pe fețele tuturor. Duoden o strânse puternic de mână.

- Cum adică nu știi? E atât de simplu încât oricine ar putea răspunde. Este vina individului care sapă groapa, pentru că nu a respectat toate normele legale de săpare ale unei gropi care ar trebui să se asigure că operațiunea nu prezintă absolut nici un pericol pentru nimeni. Dacă omul a respectat toate reglementările în vigoare și altcineva tot a căzut în gaură, înseamnă că reglementările au fost făcute greșit și e un eșec al întregii clase politice, dar și a societății care și-a pus încrederea în ea.

- Se știe! Încuviințară și ceilalți tovarăși, uitând complet că veniseră acolo pentru avocado.

Cu toții scoaseră telefoanele și se pregătiră să scrie texte lungi în care să ceară cancelarea Areolei. Duoden se enervă.

- Lăsați telefoanele jos! Nimeni nu cancelază pe nimeni, mișeilor! Ați văzut-o mai sensibilă și mai confuză și gata, cancelare? Voi știți că fata asta a crescut fără tată? Că

dintr-o eroare de sistem a fost nevoită să trăiască printre lipitori de dreapta mai multe luni? Areola, sentimentele pe care le provoci în mine mă răscolesc. Spune-le acestor tovarăși slab informați că vezi adevărul adevărat și că vina este a celui care sapă groapa și a statului că nu a avut grijă ca groapa să fie săpată în siguranță!

Areolei începură să îi transpire palmele. Faptul că prezența ei îl răscolea pe Duoden o răscolea și pe ea la rândul ei. Se uită în ochii lui negri și mici, își luă inima în dinți și se adresă mulțimii nervoase.

- Înțeleg argumentele voastre și cu siguranță minim parțial e ca voi, dar chiar nu cred că lucrurile sunt așa simple. Adică cum, dacă eu închid ochii acum și merg aiurea până cad într-o gaură, e vina societății?

- Bineînțeles, icni Comisara. Într-o societate ideală n-ai avea nici un motiv să îți vină un gând atât de stupid ca ăla de a închide ochii și a merge aiurea până cazi într-o gaură! Te mai întreb o dată: un om sapă o gaură. Alt om cade în gaură. A cui e vina?

Areola se ridică pe vârfuri și răcni din tot pieptul ei suav.

- Îți mai răspund o dată! Nu știi!

Comisara începu să se dea cu curul de pământ de furie

- Prindeți nazista! Să o cancelăm și apoi să o reeducăm!

Duoden își trânti pieptul bine lucrat între ea și gloată.

- Ați simțit vreodată dragoste atât de puternică încât să nu mai țină cont de orientarea politică? Știți că sunt la vârsta la care dacă îmi place tare de o tipă, sunt de acord cu orice zice, oricât de cretin ar fi, da? Ei bine, dacă aveți de gând să invadați spațiul personal al domnișoarei cu scopul de a o discrimina, întâi va trebui să îmi invadați mie spațiul personal și să mă discriminați pe mine!

Gloata începu să dea înapoi.

- Orice ai face, să știi că noi suntem victimele! Țipă unul.

- Ba noi suntem victimele! i-o întoarse Duoden răspicat.

- Ba noi! Contracără comisara supremă Hernia. Noi suntem victimele!

- Ba nu! Urlă Duoden furibund. Noi suntem victimele!

Gloata dădu și mai tare înapoi. Tânărul fermier de rucola se întoarse spre ea, cu o lacrimă în ochi. Arăta la fel de bine ca în dimineața când îl cunoscuse, cu trei zile înainte, când soarele dimineții îi dezmiarda trupul vag transpirat și mâinile murdare de pământ, în timp ce scormonea printre răsaduri și s-a întors spre ea, care doar trecea pe drum și i-a zis: „hai salut!” După care s-a întors iar la muncă. Dar acum situația era opusul unui salut. Areola își simți inima în gât. Era un „adio”.

- Areola, fugi! Găsește-ți destinul. Se pare că nu e nici aici!

- Dar n-are cum! Se răzvrăți ea. Că sunt doar două părți! Dacă nu-i nici acolo, nici aici, atunci unde rahat e?!

Areola simți cum colierul roșu se desprinde singur și îi cade de la gât. Duoden înțelese îndurerat.

- Nu știi, dar găsești tu! Ești cea mai completă persoană pe care am cunoscut-o în viața mea! Ai o întreagă serie de trăsături distincte și capacități! Acum fugi, că nu pot să-i mai țin mult cu victimizarea!

Fugi din nou, cu lacrimi șiroind pe obraji ei palizi de mărime medie. Muci îi curgeau în paralel din nasul ei de mărime și formă medie, cele patru șiroaie de afluenți întâlindu-se în streășina de deasupra buzei de sus și curgând de acolo, direct în gură.

Capitolul VII

6 luni mai târziu

Cele două femei corpolente se băteau de mai bine de jumătate de oră și niciuna nu părea să câștige. Gâfâiau greu, ambele cu câte un ochi umflat. La o privire atentă, toate rănile uneia păreau reflectate în cealaltă. Parcă era o singură persoană, care se bătea în oglindă.

Cancelarul Axilar se uita pierdut la bătaie, trosnindu-și degetele distrat. Camera era în formă de potcoavă, cu două tronuri mari, paralele, în capetele potcoavei și un spațiu mare în mijloc, în care Oracolul Fistula și Comisara Supremă Hernia se înfruntau, pentru probabil a suta oară. O sută de bătaii terminate în egalitate perfectă.

- Mai cu ură! țipă prim-secretara Perineea de pe celălalt tron, apoi șopti către echivalentul ei de dreapta: E ireal, parcă sunt aceeași persoană.

Cele două femei se opriră o secundă, încercând să-și calmeze respirația. Se uitau una la alta cu scârbă și respect și apoi se năpustiră una spre cealaltă, cu un răcnet identic. Cancelarul încuviință, zâmbind parșiv.

- De câte ori trebuie să îți demonstrez? Teoria potcoavei este adevărată. Avem aici un exemplar perfect de extremă dreapta și un exemplar perfect de extremă stânga. Sunt echivalente. Sunt aproape identice. Fistula și Hernia practic sunt aceeași persoană.

Prim-secretara rânji la fel de pervers.

- Nu a negat nimeni! E clar că noi, extremiștii, avem mai multe în comun unii cu celălalt decât cu semenii noștri mai moderați, de aceeași orientare.

Cancelarul bătu cu pumnul în cotiera tronului.

- Destul cu amabilitățile! Spionii mei spun că cercetătorii stângiști au făcut o descoperire importantă legată de acel anormal testicul de centru pe care l-ați furat de la noi.

- Rapoartele mi-au spus că l-ați lăsat intenționat să fie furat, sperând că noi vom avea mai mult noroc cu cercetarea decât voi. Hai să lăsăm subterfugiile și să vorbim cinstit. Știm și că voi ați aranjat accidentul care a dus la moartea posesorului aceluia testicul, acum 10 ani. Știm și că ați fost atât de incompetenți încât ați lăsat singurul copil născut natural din acel testicul să vă scape!

Cancelarul râse fals, apoi scrâșni din dinți.

- De fata aia, Areola, zici? Sursele mele îmi spun că nici voi nu ați fost în stare să o controlați. Că a fugit și de la stânga. Deci incompetenții, la final, ați fost voi! Dar deja nu mai contează, dacă serul pe care l-ați dezvoltat din testiculul anormal funcționează.

- Funcționează, confirmă Perineea. O dată injectat într-un mascul, acesta va produce

doar copii de stânga. Sau de dreapta, cu mici modificări pe care chiar și cercetătorii tăi limitați le pot face. Întrebarea e, ce e dispusă dreapta să ofere în schimbul lui?

Axilar se ridică în picioare și trânti un râs malefic. Nelăsându-se mai prejos, Perineea se ridică și ea, râzând și mai malefic.

- Nimic. Absolut nimic nu o să vă dăm în schimbul lui, răcni Axilar. O să ni-l dați gratis pentru că este în interesul tuturor extremiștilor să existe. Dreapta va produce doar copii de dreapta. Stânga va produce doar copii de stânga. În două generații nimeni nu va mai avea rude de partea cealaltă a spectrului, să le pese de soarta celorlalți și Ziua Judecății poate veni. Războiul Final va fi în sfârșit aici!

- Există zvonuri că Areola umblă prin comunități periferice, atât de stânga cât și de dreapta. Că de fiecare dată când cineva încearcă să îi pună un colier la gât, acesta își schimbă culoarea de la roșu la albastru atât de repede încât pare mov. Că răspunde la întrebări cu alte întrebări care îl fac pe cel care a pus primul întrebări să își pună singur întrebări! Ar putea deveni problematic.

Axilar se înfoie pe scaun. În ring, Hernia și Fistula continuau să se bată în zadar. Încercau să se lovească una pe alta dar nimereau pumn în pumn, picior în picior, frunte în frunte. Păreau amândouă gata să-și piardă conștiința, ceea ce cu siguranță s-ar fi întâmplat simultan.

- Planul nostru secret e în desfășurare de mai bine de 10 ani. Am reușit să convingem majoritatea liderilor atât de stânga cât și de dreapta să fie de partea noastră și ție îți este frică de o fatucă?

- Ție ar trebui să îți fie frică! mârâi Perineea. Doar tu i-ai plătit pe toți apropiații tatălui ei să-l convingă că numai bărbații cu penisul mic poartă cască pe șantier. Ești deplin responsabil de moartea lui și dacă va afla, tu vei fi fi dușmanul ei principal!

- A fost alegerea lui să asculte de societate și să nu poarte cască!

Perineea dărmă măsuța pe care se aflau ceștile de cafea cu piciorul, nervoasă.

- Alegerile făcute la presiunea societății nu sunt alegeri!

Axilar dădu și el un picior măsuței, ca să nu pară dominat, apoi se calmă.

- Am venit aici să punem la cale o conspirație globală, nu să discutăm a cui e vina dacă

un om nu poartă cască sau cade într-o groapă. Areola e o nonproblemă. Situația e sub control. Sunt sigur că oamenii tăi sunt cu ochii pe ea.

- Să fii cu ochii pe ea e destul de dificil. Trece prin comunități atât de stânga cât și de dreapta. I se pierde urma.

- Atunci trebuie să accelerăm planul.

Axilar bătut din palme. Cele două femei se opriră din încercările nereușite de a se omorî reciproc. Cancelarul continuă.

- Voi două veți forma o unitate de operațiuni speciale comune stânga-dreapta. Urmăriți, interogați, manipulați, sabotați. Trebuie să știm fiecare mișcare a Areolei. E singura variabilă necunoscută din ecuația asta.

Cele două femei scrâșniră din dinți la unison și se îndreptară spre ușa imensă din colțul opus al camerei. Perineea așteptă ca ușa să se închidă în urma lor și se întoarse spre echivalentul ei, aruncându-i o otheadă.

- Cred că ar trebui să facem sex, spuse ea. Acolo, în ringul murdar de sânge și transpirație.

Capitolul VIII

Duoden se trezi cărat de subrațe de doi cetățeni solizi, îmbrăcați din cap până în picioare în armuri de luptă urbană, care le acopereau inclusiv colierele. Holul clădirii era întunecos și umed. Instinctul de fermier îi spunea că se afla undeva sub pământ. Putea fi oriunde. Fusese cărat cu duba din Scrotopeni timp de mai multe ore. La un moment dat, după ce duba se oprise, își pierduse conștiența de la lovituri. Ar fi putut fi la sute de kilometri de orașelul natal. Camere cu zăbrele la uși se scurgeau pe lângă el, pe stânga și pe dreapta. Era într-o închisoare.

O ușă se deschise în fața lui și se trezi aruncat pe podeaua rece. Auzi ușa cum se închide în spatele lui, greoi și parcă final. Ochii i se acomodau cu întunericul. Ceva se mișca într-un colț al camerei. Era un om. Blondiu, uscățiv, tânăr. Poate cu vreo doi ani mai mare decât el. Părea la fel de bătut. Duoden dădu să deschidă gura dar un detaliu îl opri. Colierul celuilalt prizonier era albastru.

- Ce ghinion pe mine, spuse Duoden către un perete. Singur în celulă cu un tip necunoscut și nu pot vorbi cu el, pentru că e de dreapta.

Străinul râse, amar. Se vedea că orice contracție a pieptului era dureroasă.

- Bineînțeles că n-aș vorbi în viața mea cu un tip de stânga. E imoral și ilegal. În schimb să vorbești singur e absolut normal. Mai ales după ce ai fost bătut și sechestrat săptămâni la rând.

- Practic eu fac un monolog intern cu voce tare acum, vorbi Duoden cu peretele. Habar n-am cine sunt dubioșii ăștia de m-au ridicat. Am văzut un simbol nou pe uniforma lor. O potcoavă. Și nici n-am înțeles ce vor. M-au întrebat încontinuu de gagică-mea. Încercau să mă întorcă împotriva ei. Să îmi spună minciuni despre ea. Să mă determine să îmi trădez sentimentele.

Celălalt tânăr se ridică în picioare, șocat de ce aude accidental în monologul celuilalt.

- Zilele se contopesc în temnița asta. Adevărurile și minciunile se amestecă. Dar știu cu siguranță că mă cheamă Pelvis, sunt un tânăr de dreapta din New Curești, vreau să mă fac polițist militar la o corporație mare și javrele astea de o lună încearcă să mă convingă că gagică-mea, pe care n-am mai văzut-o de jumătate de an, e o persoană rea. Și nu e. E lumina din ochii sufletului meu și amintirea ei mă ține viu!

Duoden își mușcă buza și aruncă o privire cu coada ochiului, cât îi permitea sistemul lui moral de stânga, celuilalt prizonier. Cu siguranță vorbea de Areola. Era singura persoană care poate fi descrisă ca lumina ochilor sufletului a cărei amintire te ține viu. Acest Pelvis nu era, ca și el, o victimă. Era un rival.

Volumul III: A treia gaură

Capitolul IX

Pelvis recunoscuse piscul semeț la poalele căruia se aflau. Era chiar Vârful Carbasan, cel mai înalt punct din munții Bucegi. Erau departe de New Curești și de Scrotopeni, orașele lor natale, atât de apropiate geografic dar atât de distante ideologic. Vru să o facă pe deșteptul cu cunoștințele lui vaste, dar Duoden îi arătă cu un deget gros și aspru spre munte.

- Carbasanul.

Și el fusese atent la orele de geografie. Stângiștii nu erau atât de ignorați pe cum se aștepta.

Evadarea din închisoarea secretă a coaliției extremiștilor sfidase imposibilul. Implicase o serie atât de mare de capcane, labirinturi, probe, piste false, sacrificii și provocări încât ar fi umplut o carte. Arhitecții coaliției construiseră închisoarea într-un mod foarte contraintuitiv și impractic. Fuseseră implicați și scenariști în proces și se simțea. Evadarea fusese mai mult drum inițiativ decât evadare.

Constructorii se bazau pe un singur lucru: ca să ieși de acolo, aveai nevoie de aptitudini și de gândire atât de dreapta cât și de stânga, ceva imposibil de imaginat. Nu se așteptau însă ca un dreptaci și un stângist să lucreze împreună și să evadeze. Să colaboreze unul cu celălalt deși întreaga lor viziune asupra vieții e diferită. Exact asta făcuseră Pelvis și Duoden.

Când se cunoscuseră, cu peste un an în urmă, în celula mizeră și întunecoasă în care fuseseră aduși cu forța, erau rivali. Amândoi voiau ceva ce nu se poate împărți la doi: dragostea Areolei, fata pe care ambii o considerau suflet pereche. Ușor ușor, între cei doi rivali se construi un pod de respect. Peste podul de respect se construi un pod de înțelegere și peste acel pod, în final, un pod de prietenie. Dar rivalitatea romantică dintre ei lărgea în continuare un hău pe care nici o serie de poduri unul peste altul n-ar fi

putut să o unească.

Se uitară amândoi spre zare. Anul petrecut sub pământ, în întuneric și lumină palidă de neoane îi făcuse să uite cum arată soarele. Amândoi se maturizaseră mult în ultimul an. Ajunseseră la gradul de pilozitate facială la care chiar poți să-ți lași ceva acolo fără să fii penibil. Nu mai erau adolescenți. Erau foarte foarte tineri adulți cu niște mustăți respectabile.

Își dădură mâna frățeste, încruntându-se unul la altul. Maturitatea îi făcuse să își dea seama că pot fi rivali supremi pe plan romantic dar și cei mai buni prieteni pe restul planurilor. De aceea, deși se apreciau reciproc, o făceau încruntat. Își dădură seama că evadarea fusese partea ușoară. Acum urma partea grea: să o găsească pe Areola și să vadă pe care dintre ei îl va alege.

Capitolul X

Anul fusese destul de răscolitor pentru întreaga societate. Atât lumea de stânga cât și cea de dreapta anunțaseră că cealaltă tabără descoperise un vaccin care asigura, fără marjă de eroare, orientarea politică a descendenților în concordanță cu cea a părinților. Nimeni nu voia să îl folosească, însă logica elementară a societății dicta că vaccinul trebuie folosit cât mai rapid.

Echilibrul dintre cele două tabere era stabilit de o teorie a probabilității: ambele produceau atât descendenți de stânga cât și de dreapta în proporții egale. Schimbul de tineri născuți într-o zonă nealinată cu valorile lor interne era singurul motiv pentru care pacea dintre cele două tabere persista. Dacă una din tabere folosea vaccinul, cealaltă tabără ar fi scăzut la jumătate ca populație într-o singură generație și tot așa, până ar fi dispărut. Cum niciuna dintre tabere nu putea garanta că cealaltă nu-l folosește în secret, singura soluție rațională era ca ambele să-l folosească.

Nu toată lumea voia să fie rațională, însă. O parte semnificativă a populației ambelor lumi era reticentă față de ideea de vaccin, din principiu. Pur și simplu așa era construită specia umană. Să-ți injectezi în corp tot felul de chestii doar de dragul societății nu era pentru toată lumea.

Un alt argument împotriva tratamentului era că acesta trebuia injectat direct în testicule, lucru cu care o parte dintre bărbați nu erau neapărat de acord. Programul de vaccinare porni însă simultan în ambele tabere, în ciuda rezistenței. Deși era opțional momentan, scepticii erau batjocoriți în presă și în media. Mai toate emisiunile de divertisment îi prezentau ca lași, trădători, paranoici, căcăcioși și egoiști cărora nu le pasă de binele social. Erau batjocoriți în sketchuri amuzante în care erau jucați de actori cu peruci ciudate, dinți lipsă și ochi încrucișați, ca să înțeleagă lumea că sunt inferiori.

În această lume crâncenă și scrâșnitoare din dinți o legendă urbană începu să se propage. Despre o nălucă, o fată firavă care se plimba din așezare în așezare, indiferent de orientare, cu o privire extrem de senină și fără colier colorat care să-i denote afinitatea politică. Ba chiar, dacă încercai să îi pui unul cu forța, pâlâia mov și cădea singur. Fata se comporta deosebit de misterios. Cei care o văzuseră spuneau că nu dădea verdicte, doar transforma afirmațiile autorităților în întrebări.

„Toate testiculele trebuie vaccinate”, tunau autoritățile.

„Oare chiar trebuie ca toate testiculele să fie vaccinate?” Întreba ea.

Câțiva oameni, de la sceptici moderați la contrarieni și paranoici, începură să o urmeze în călătoria ei, mergând în spate, tăcuți, ca într-un pelerinaj. „Nimeni nu ar trebui să mă urmeze”, spunea ea. Dar ei știau că e doar un test.

Curând pâlcul se transformă în ceată, ceata în gloată și gloata în mulțime. Începură să se înarmeze. Să se organizeze.

„Nu vreau să pornesc o revoluție care să răstoarne întreaga societate”, spunea ea. Dar ei știau că e doar un test.

„Nu ar trebui să ne organizăm în batalioane de gherilă și să sabotăm instituțiile autoritare atât de stânga cât și de dreapta”, insista ea, în timp ce zeloții ei constuiau tuneluri și fortărețe, luau cu asalt depozite de armament sub acoperirea nopții și distrugeau infrastructura polițienească și militară. Știau că e doar un test.

„Nu sunt liderul de care aveți nevoie”, pledă ea în fața plutoanelor de copii-soldat care umpleau cocktailuri molotov. Cu toții o aprobau cu un zâmbet ștregar în colțul gurii. Era doar un test, toți știau că e exact liderul pe care îl merită.

„Na, bine, văd că n-am de ales”, cedă ea și revoluția începu.

Capitolul XI

Primele bătălii fură dezastruoase pentru revoluționari însă cu cât conflictele luau amploare și implicau mai mulți combatanți, cu atât punctul slab al extremiștilor vacciniști devenea mai evident: coordonarea între forțele de extremă dreaptă și extremă stângă era deficitară. De la nivel de conducere în jos, nu aveau destulă încredere unii în ceilalți cât să lucreze frumos împreună și fiecare dintre cele două aripi extremiste pierdea timp pregătindu-se pentru potențiala trădare a celeilalte.

Armata revoluționarilor, în schimb, unită de aura iluminată a Areolei, acumula experiență și curaj cu fiecare bătălie. Tot ce le lipsea era o conducere strategică competentă. Doi generali, unul de stânga și unul de dreapta, care să își înțeleagă perfect facțiunea și, în același timp, măcar să se tolereze unul pe celălalt. Când Duoden și Pelvis se alăturară rebelilor, amândoi cerură răspicat Areolei să aleagă pe unul dintre ei ca partener romantic, însă Areola refuză, explicându-le că va face această alegere dificilă doar după ce conflictul global se va clarifica. Așa că cei doi acceptară pozițiile de generali și își dădură din nou mâna, încruntați. Pozițiile li se potriveau ca două mănuși. Una de stânga și una de dreapta.

Bătăliile următoare fură extrem de complicate și haotice din punct de vedere militar dar extrem de clare și coerente vizual, din punct de vedere cinematografic. În mai multe instanțe, cele două forțe opuse alergară una spre alta în formații perfect aliniată care s-ar fi văzut impecabil dintr-un punct imaginar aflat undeva în lateralul lor, dar fix între ele ca distanță. Nimeni nu purta cască, ca să li se vadă bine fețele și nimeni nu clipea când apărea o explozie, fiind cu toții prea încrâncenați ca să le bage în seamă.

La Coilungăreni armata revoluționară văzu prilejul să decapiteze jumătate din armata extremistă. După spusele spionilor, temuta mareșală Fistula, conducătoarea militară a forțelor de extremă dreaptă, se certase la sânge cu echivalenta ei de stânga, Hernia, rupând forțele extremiste în două. După cercetări îndelungi, o bănuială veche fu confirmată: Hernia și Fistula erau clone, alterate genetic să se ducă ideologic în extreme diferite, însă, în esență, aceeași persoană. La sfaturile celor doi generali extrem de simpatici, Areola hotărî să-și arunce toate forțele într-o încercare disperată de a exploata diviziunea, ștergând extremiștii de stânga de pe hartă.

Se dovedi a fi o capcană. Imediat după ce asaltul începuse, revoluționarii se treziră flancați de forțele mobile de dreapta ale Fistulei, care îi lovi năpraznic în coaste. Dar ambuscada era doar o diversiune. Profitând de haos, un întreg pluton de lunetiști extremiști de stânga, bine ascunși pe câmpul de luptă pe niște dealuri pe care nu le verificase nimeni puse ținta pe Areola. Zece puncte laser văzu Duoden pe fruntea ei superbă când se hotărî să se jertfească și să sară cu pieptul lui păros în calea gloanțelor. Zece gloanțe îl nimeriră în inimă și căzu muribund în brațele îndurerate ale Areolei, trăgându-și ultimele suflări.

- Inima mea a fost făcută să devină scutul tău, bolborosi el, cu gura plină de sânge, înainte să închidă ochii pentru ultima oară.

Oribit de furie, Pelvis aruncă aruncătorul de grenade din mână și înarmat doar cu un briceag VictorInox începu să taie o cărare prin armata extremistă de stânga, direct spre Hernia care, văzându-l, dădu bir cu fugiții. Picioarele ei durdulii nu erau în stare să țină pasul cu furia clocotită a lui Pelvis, dus la apoplexie de imaginea celui mai bun prieten și în același timp celui mai mare rival, zăcând într-o baltă de sânge. O ajunsese din urmă și îi făcu buzunare în toate organele vitale cu briceagul lui mic, nu înainte de a pica sub o ploaie de baionete.

Îngrozită, Areola ordonă retragerea, târând după ea corpul neînsuflețit al lui Duoden. Coilungăreni fu cea mai mare înfrângere a revoluționarilor și totul părea pierdut însă, în capitolul următor, rănilor lui Duoden se dovediră mai puțin grave decât păreau la prima vedere. Deși luase 10 gloanțe în inimă, inima lui era prea mare și plină de dragoste să pice așa ușor. Avu nevoie doar de un capitol ca să-și revină, ba chiar să devină și mai feroce decât era înainte. O cicatrice mare îi brăzda acum părul de pe piept, aducându-i aminte de momentul când își dăduse viața pentru dragoste, însă viața hotărâse că încă mai are treabă cu el.

Contrar a ce se înțelesese din bătălia de la Coilungăreni, nici Pelvis nu era pe cât de mort păruse. Cele 100 de împunsături cu baioneta fură superficiale și ocoliseră toate organele vitale. Se trezi prizonier al Fistulei, care preluase, în ciuda dezaprobării generale, conducerea ambelor armate extremiste și care voia să-l stoarcă de toate secretele.

- Ai fost ca un fiu pentru mine, începu ea. Ții minte, când erai mic cum te țineai după mine și repetai tot ce zic?

- A fost o gleseală! protestă el.

- Ba n-a fost. Tot timpul ai avut o inimă curată, de dreapta. Ți-au luat hormonii mințile. Însă eu încă am încredere în tine. Erai un copil cu potențial. De viitor.

- Pe zi țe tlețe am mai puțină încladele în viitol, scrâșni el.

- Păcat, oftă ea. Eu te văd ca lider marcant de dreapta. Pot interveni pentru tine. Să le explic că toată rebeliunea asta a fost doar un val al tinereții. Că vezi calea cea dreaptă. Mai ales că, fie vorba între noi, n-ai nici o șansă să te combini cu Areola. E clar că îl place mai tare pe Duoden. Sunt mai apropiați. Mai compatibili. În schimb mii de fete cu țâțe mari de dreapta ar da orice să întemeieze o familie tradițională cu unul ca tine!

- Nu te cled! protestă el. Eu sunt plefelatul Aleolei!

- Te minți singur! i-o întoarse Fistula, râzând.

Pelvis căzu în funiile cu care era legat, înfrânt.

- Chial cledeti că mai am o șansă să mă întolc la dleapta?

- Dacă ne ajuți cu toate secretele militare ale rebelilor, bineînțeles, zâmbi ea cu ochii mari și hulpavi.

- Bine, încuviință el cu vocea stoarsă de vlagă, aproape șoptit. Am două secrete extlem de impoltante de măltulisit...

Fistula se apropie de tânărul sfârșit, încântată că a găsit o fisură în coeziunea rebelilor, gata să audă mai bine secretele tânărului general.

- Plimul secler e că eu sunt convins că stânga și dleapta pot conviețui împreună. Nu ale lost să împalți soțietatea în două din cauza unor difelențe de opinie. Al doilea secler e că volbesc peltic pentlu că atunci când m-ați plins, mi-am ascuns bliceagul sub limbă!

O lamă luci între dinții lui Pelvis. Fistula făcu un pas înapoi, îngrozită, însă era prea târziu. Bravul tânăr îi scupă briceagul fix în ochiul drept, înfigându-l până la plăsele. Extremista muri înainte să atingă pământul.

Pelvis închise ochii. Știa că gardienii care-l țineau prizonier îl vor executa imediat ce își vor da seama ce s-a întâmplat însă când îi deschise la loc, gardienii erau și ei morți. În fața lui, doi ninja își dădură măștile jos. Erau chiar Areola și Duoden, veniți să îl salveze.

Întorsătura de situație care le năruise speranțele revoluționarilor se întoarse din nou. Extremiștii rămăseseră fără lideri. Compensau însă cu superioritate numerică. Rebelii pierdeau bătălie după bătălie și Areola se hotărî să își apere ultima poziție acolo unde începuse totul, în câmpia aridă dintre Scrotopeni și New Curești.

Capitolul XII

Areola urca singură, ca de obicei, pe picul abrupt și semeț care domina viitorul câmp de bătălie. De pe serpentinele pietroase și pline de jnepeni se vedea tot. Și mica armată ponosită a rebelilor, și acumularea voluminoasă de forțe extremiste din zare. Erau câtă frunză câtă iarbă, dacă frunzele și iarba ar fi fost tancuri. Rebelii erau încercuiți. Totul părea pierdut. Duoden și Pelvis căzuseră de acord, încruntați, că cel mai bun plan e să se arunce în luptă până la ultimul soldat și să formeze un culoar prin care lidera lor să scape. Areola refuză. Dacă erau să moară, măcar să moară împreună.

Însă Areola avea un aliat nebănuț despre care nu vorbise cu nimeni. O bătrână pusnică înțeleaptă care locuia într-o peșteră în vârful muntelui și cu care se consulta înainte de orice decizie importantă. Tot timpul era plină de povețe și pilde cu tâlc din care un om inteligent ar fi putut deduce care e rezolvarea oricărei probleme într-un mod în care să pară că a gândit-o și el puțin.

O cunoscuse cu trei ani în urmă, când fugise panicată din lumea de dreapta în care fusese greșit desemnată. Stătea pe o piatră, lângă o cărare întunecoasă și mânca semințe. La fel ca și ea, nu avea un colier colorat la gât care să o desemneze în una dintre cele două tabere. Bătrâna îi făcu semn să nu facă zgomot și îi dădu un pumn de semințe. Atunci pe Areola o izbucniră lacrimile. Îi povesti tot ce pășise și bătrâna blajină o sfătui să își caute bunicii de stânga și să încerce să-și refacă viața acolo. De atunci, de fiecare dată când avea dubii și întrebări existențiale despre problematici sociale, viitor sau băieți, Areola o căuta pe bătrâna misterioasă care, cu o povață și un zâmbet cald, o îndruma pe calea cea bună. Nu spusese nimănui despre mentora ei ascunsă. Era secretul ei cel mai de preț.

Urmă cărarea strâmtă pentru încă un rotocol și ajunse în vârful picului. Liniștea fu brăzdată de chirăiturile vulturilor și de hârșăiala ASMR a andrelor bătrânei înțelepte a cărei nume nu avusese niciodată curajul să îl afle, deși în sufletul ei o știa de-o viață. Stătea pe o piatră și se uita în zare în timp ce mâinile ei zbârcite zămisleau un ciorap lung și gros. Areola se așeză lângă ea și oftă. Fața bătrânei era aspră și bătătorită ca o șa uzată de bicicletă însă în zâmbetul ei larg, fără dinți, se vedea doar seninătate și împăcare.

Extremiștii păreau foarte bine organizați acum. Două tancuri aurii cu picioare în loc de șenile tronau în mijlocul armatei lor, mai înalte decât orice din jur. Spionii rebelilor confirmaseră că pe ele se tolăneau cei doi lideri necontestați ai stângii și ai dreptei: cancelarul Axilar și prim-secretara Perineea. Amândoi se folosiseră de amenințarea rebelilor ca să preia puterea absolută în emisferele lor, apoi să unească cele două armate. Evident că doar extremiștii fuseseră de acord cu această sinistră coaliție. Dar ei erau aproape jumătate din omenire. Restul, cei moderați, țineau cu rebelii. Planeta era din nou împărțită în două, doar că altfel.

În fața celor doi, armata era condusă de o monstruoasă creatură cu trei mâini și trei picioare, biomecanic legate într-un ghem de cabluri, aparatură, piele și organe. Hernia și Fistula muriseră, dar extremiștii reușiseră să salveze destule organe și creier din ambele, cât să le combine într-o abominație atât de extremistă încât sfida încadrarea pe stânga-dreapta. Nu mai existau disensiuni în armata dușmanilor. Doar extremism pur.

Norii se adunau în zare și în sufletul Areolei. Știa că va fi înfrântă. Voia să o întrebe pe bătrâna strategii militare, variante și posibilități de a evita carnagiul, însă i se părea că e în zadar. Deodată, se însenină. Se simți împăcată cu soarta ei. O singură întrebare îi mai apăsa pe suflet, întrebarea potrivită.

- Dacă un om sapă o groapă și alt om cade în ea, cine e de vină?

Andrelele se opriră din ciocnit o secundă și bătrâna îi zâmbi, ochii ei luminoși umplându-i sufletul de căldură.

- Of, draga mea. Toată lumea e de vină. N-ai cum să pui vina în cărca unui singur om sau a unei singure întâmplări. Fiecare atom din univers e de vină. Pentru că traseul lui de la începuturile timpurilor până acum au dus la posibilitatea ca acel om să cadă în acea groapă. Bineînțeles că unii sunt mai vinovați decât alții, dar n-ai cum să izolezi groapa și cei doi oameni de întreaga realitate și să dezbați vina în abstract, ignorând toată circumstanța. Fluturatul aripilor unui fluture în mezozoic ar fi putut face ca groapa să fie săpată doi metri mai încolo în prezent și nimeni să nu mai cadă în ea.

- Dar dacă vorbim doar de planul uman, a cui e vina? Și până la urmă ce e aia vină?

Bătrâna scoase o mahoarcă din sutien, și-o propti între buze și și-o aprinse cu o scânteie produsă de frecarea celor două andrele. Vântul îi fâlfâia prin batic, amenințând să i-l zboare din cap. Nu părea îngrijorată.

- Vorbim de vină atunci când cineva a făcut rău. Dacă răul a fost făcut cu bună știință, făptașul anticipând consecințele malefice ale propriilor acțiuni, este vorba de ticăloșie. Acolo treburile sunt simple. Marea majoritate a oamenilor consideră că ticăloșii trebuie pedepsiți. Însă cele mai multe fapte cu consecințe malefice nu se întâmplă din ticăloșie ci din prostie. Adică făptașul habar nu are că faptele lui vor duce la consecințe malefice. De aici, de fapt, pornește toată gălceava morală din toată istoria omenirii.

Areola se zgribuli de la vânt.

- Deci întrebarea adevărată e de fapt „cine e de vină pentru prostie?”

- Exact, completă babeta. Idiotul se naște idiot sau devine idiot? Cine e de vină? Genele? Creșterea? Societatea? Părinții? Ce facem cu idiotul prins? Îl pedepsim sau îl educăm? Cum distingem idiotul de un ticălos care, o dată prins, o face pe idiotul ca să scape? O dată indentificat idiotul, mai are dreptul de a lua decizii sau acest drept îi trebuie luat? Ticălosul e o tipologie clară. Idiotul, în schimb, e mărul discordiei. Toată diviziunea ideologică între stânga și dreapta vine de fapt din găsirea unei metode de a aborda acest nod gordian: idiotul. Ce faci cu el? Cum protejezi societatea de idioți și pe idioți de ei înșiși? Trebuie eliminați din societate sau a fi idiot e un drept fundamental uman?

Areola pufni.

- Nu putem să-i ignorăm?

- Din păcate, nu. Idioții sunt peste jumătate dintre oameni. Ai putea argumenta că a fi idiot e parte din condiția umană. De-aia atunci când un om sapă o groapă și alt om cade în ea nu e atât de simplu. Chiar dacă ai ști exact gradul de ticăloșie și idioțenie a ambelor părți, ar fi imposibil pentru omenire să cadă de acord clar cine e de vină și cum trebuie pedepsit.

Deznădejdea o copleși pe Areola.

- Nu e corect, izbucni ea. Sunteți atât de înțeleaptă și versată! Eu sunt doar o fată amezită și confuză. N-am pregătirea. N-am inteligența necesară. Dumneavoastră ar trebui să conduceți rebelii, nu eu!

Bătrâna se ridică în picioare și aruncă andrelele, împreună cu ciorapul jumătate croșetat în hăul ce se căsca în fața versantului.

- Din păcate, nu pot face asta.

Areola își mușcă buzele.

- De ce?

- Știi foarte bine de ce. Caută-te în adâncul sufletului!

Areola începu să se caute în suflet, întâi sfios, apoi începu de-a dreptul să cotrobăie și deodată dădu de o lumină și de o căldură. Înțelese.

- Pentru că dumneavoastră nu existați.

- Exact, completă bătrâna. Sunt doar o plăsmuire a imaginației tale, Areola. Eu sunt tu. Tu ai fost aia înțeleaptă și versată tot timpul. Însă stima de sine scăzută nu te-a lăsat să crezi asta despre tine. Așa că ai proiectat toată înțelepciunea și versatilitatea ta în mine, ca să o poți accepta.

Bătrâna începu să se disipe în vânt, ca ceața dimineții, făcându-i cu mâna și Areola, încă uimită și cu gura căscată începu să internalizeze toate acele calități pe care le avea de la bun început și pe care și le negase pentru că avea stima de sine scăzută, ca orice fată crescută fără tată. Se ridică în picioare și rânji spre norii grei de furtună care se adunau. Pentru prima oară în viața ei știa clar ce are de făcut.

- O să îi înfrângem pe extremiști, urlă ea spre cer. Vom fi victorioși!

În sfârșit atinsese forma ei finală.

Capitolul XIII

Nu ar fi avut nici un sens ca un conflict global, cu o așa încurcătură ideologică complicată să se decidă cu o singură bătălie. Dar de cele mai multe ori destinul nu are nici un sens.

Rebelii erau încercuiți, pe un teren plat, arid și sfărâmicios, depășiți numeric de sute de ori. În ultimele bătălii nu numai că fuseseră înfrânți, dar își consumaseră și toată

muniția. Erau înarmați rudimentar doar cu funii și bețe ascuțite. Iar tancurile inamice avansau încet și sigur. Atunci începu ploaia.

Ploua cu patimă. Cerul scuipa pământul din toți plămâni. Părea că zeii înșiși s-au decis să spele planeta de păcate și să scurgă omenirea de pe ea, o dată cu zoaiile. Solul se transformă într-o mocirlă alunecoasă, în care și se afunda piciorul până la genunchi. Tancurile extremiștilor înaintau din ce în ce mai greu. Armurile tip exo-schelet ale infanteriei extremiștilor de dreapta hârâiau și scoteau fum, toate părțile hidraulice fiind infiltrate cu nămol. Armele de asalt bolobroseau în loc să tragă, înecate de viitura de noroi. Chiar și cele două tancuri cu picioare ale liderilor patinau ca niște pisici cu bandă adezivă lipită de labe. Vizibilitatea era minimă. Dar rebelii erau încercuți. Nu aveau unde să fugă. Extremitățile strângeau lațul din ce în ce mai tare, din toate direcțiile.

Deja vedeau oameni, prin ploaia crâncenă. Nu erau însă rebelii, era doar partea cealaltă a propriului cerc, care se strângea. Extremitățile erau nedumeriți. Unde dispăruseră rebelii? Ar fi trebuit să fie acolo, în mijloc.

Atunci rebelii ieșiră din nămol, de peste tot, de sub ei. Toți aveau câte un pai în gură, prin care respiraseră cât pregătiseră busculada. Funiile și bețele nu fuseseră afectate negativ de ploaie. Ba chiar nămolul le făcuse mai periculoase. Surpriza extremiștilor se transformă în groază și groaza în horcăituri muribunde în timp ce erau împunși cu bețe și strangulați cu funii. Cele două tancuri cu picioare văzură pericolul și încercară să se retragă. Funii apărură din nămol și le împleticiră picioarele, trase din ambele părți de bravi rebeli. Se prăvăliră ca niște grași beți pe scări.

Compozitul aberant Hernia/Fistula mugea în timp ce șapte lasouri o prinseseră de cele trei mâini, trei picioare și de gât, trăgând în toate direcțiile. Trupul ei împotriva naturii se dezmembră în șapte bucăți, pocnind ca un coș. Extremitățile nu aveau unde să se ascundă și nici unde să fugă. Așa că se luptară la baionetă până la ultimul om. Nămolul se amesteca cu sânge și cu adidași care mai și zburau din picioare pe terenul alunecos. Victoria rebelilor era deplină și finală.

Cei doi lideri extremiști, Axilar și Perineea fură prinși vii și legați fedeleș unul de altul. Lăsați acolo, până la brâu în nămol să conștientizeze masacrul care tocmai le năruise toate visele extremiste. O altă imagine le atrase însă atenția.

Îmbătată de victorie, Areola își dădu hainele jos și se apropie de Duoden și Pelvis, îmbrăcată doar cu nămol. Cei doi se uitară timorați unul la altul, apoi excitați la ea. Își dădură hainele jos și o însoțiră în puseul de nudism înnămolit. Cele trei trupuri murdare dintre care două cu erecții se apropiară unul de celălalt.

Acolo și atunci, în fața întregii armate rebele și a prizonierilor extremiști cei trei făcură dragoste pentru prima oară în viața lor. Duoden și Pelvis o făcură pe Areola femeie și ea pe ei amândoi bărbați. Și puțin și unul pe celălalt, ei între ei. Se contopiră carnal și spiritual într-o bestie cu trei spinări, eliberând toți anii ăia de hormoni adolescentini acumulați în ei. Gemeau la unison fără nici o jenă, în chiuiturile și aplauzele armatei. Toți erau fericiți că lucrurile se terminaseră cu bine pentru eroina noastră, atât militar cât și sentimental și sexual.

Din acel moment, Areola, Duoden și Pelvis formară un truflu de nedespărțit, în care armonia și înțelegerea tronau. Un triumvirat cu doi bărbați și o femeie, gata să conducă această lume nouă. Orice problemă apărea, Pelvis prezenta o soluție de dreapa, Duoden una de stânga și Areola alegea o variantă de mijloc, care să înglobeze ambele seturi de nevoi. Să aleagă între cei doi fusese mereu o alegere falsă. Orice alegere între doar două posibilități e o alegere falsă, cugetă ea. Mereu există o a treia opțiune. Chiar dacă e ciudată, contraintuitivă și nu respectă normele prestabilite.

Capitolul XIV

Trecu încă un an, în care rebelii reușiră să demilitarizeze întreaga planetă și să scoată toți extremiștii din funcțiile importante, în aplauzele tuturor. Umanitatea începu ușor-ușor să-și dea seama că cei cu idei extremiste sunt de rahat indiferent dacă sunt la polul din emisfera ta sau la cel din emisfera opusă.

Existau și mici probleme în truflu Areola-Pelvis-Duoden. Spre exemplu, deși ideea de truflu se mula aparent mai bine pe identitatea lui Duoden și acesta se declara extrem de încântat în public, nu era atât de entuziast la sexul în trei ca ceilalți doi și prefera sesiuni unu la unu. Pelvis în schimb, deși se declara puțin deranjat public de această abatere de la valorile tradiționale, era extrem de încântat de sexul în trei.

Lumea veche fusese în sfârșit dărâmată și urma să fie pusă în locul ei o lume nouă. Cum va arăta aceasta, nu știa nimeni. Toată planeta aștepta cu sufletul la gură discursul Areolei cu care aveau să înceapă festivitățile de Ziua Victoriei în New Curești, devenit acum capitală planetară. Se apropie de podium și de microfon cu pași siguri, de femeie care înțelege realitatea. Nu mai era fata timidă de pe vremuri. Ciocni în microfon cu

unghia, acesta șuieră și pentru o secundă, întreaga omenire își ținu respirația.

- Vă gândiți la găuri diferite, începu ea, lăsând o lungă pauză dramatică, timp în care oamenii începură să se uite mirați unii la alții.

- Un om sapă o gaură. Alt om pică în ea. Cine e de vină? Jumătate dintre voi vor considera că cel care a căzut în groapă e un idiot. Cealaltă jumătate că cel care a săpat-o e un ticălos. Aceste două găuri la care vă gândiți voi nu sunt aceeași gaură. Sunt două găuri imaginare, construite de mintea voastră. Gaura reală este o a treia gaură care n-are nici o legătură cu găurile voastre. Ca să înțelegeți această a treia gaură, trebuie să știți cât mai multe despre ea, nu să săriți la o concluzie în funcție de ce gaură vă imaginați voi.

- Poate ăla care a căzut în gaură tocmai se grăbea să descopere leacul pentru cancer, punctă Pelvis. Sau poate ăla care a săpat gaura a săpat-o ca să descopere leacul pentru cancer. Asta ar schimba complet problema, nu?

- Sau poate ăla care a căzut în gaură a căzut special ca să-l dea în judecată pe cel care a săpat-o. Sau poate ăla care a săpat-o, a săpat-o de-a dracu ca să facă o capcană pentru oameni cu probabilitate de funcționare extrem de scăzută și a avut noroc. N-ai de unde să știi, completă și Duoden.

Areola încuviință, mândră de cât de înțelepți ajunseseră cei doi parteneri ai ei. Făcuse alegerea corectă.

- De aia fiecare gaură trebuie judecată individual. Uneori e de vină ăla care a săpat gaura. Alteori ăla care a căzut în ea. Uneori ăla care sapă gaura altuia cade singur în ea. Fiecare gaură e specială și unică. Fiecare gaură sfidează generalizările. În schimb asta vor extremiștii de la voi. Să vă convingă că toate găurile sunt la fel. Să fii extremist e ușor. Ai o concluzie despre găuri și o aplici la toate găurile. Să fii moderat e greu. Că trebuie să analizezi fiecare gaură în parte. De-aia extremiștii vor să profite de lenea și superficialitatea voastră să vă bage pe gât concluzii simple și universale, ușor de digerat.

- Care e soluția? Țipară mai multe voci nedumerite care din lene și superficialitate voiau o soluție simplă și universală, ușor de digerat.

Areola bătu iar în microfon.

- Soluția e să nu mai ascultați de extremiști. De fiecare dată când va apărea un caz de

orice, extremiștii vor încerca să vă convingă că toate cazurile similare sunt exact la fel. Nu mai dați atenție și timp oamenilor care vor să vă convingă că toate lucrurile de-un fel sunt la fel și lumea va fi un loc mai bun.

- Adevărat! răcniră mai mulți. Dar asta nu rezolvă problema de fond pentru care ne-am adunat aici. Cum vom organiza această lume nouă? Cine ne va conduce? Care sunt drepturile și obligațiile ființei umane?

Areola râse, senin. Îi luă de mână pe Pelvis și Duoden.

- Asta e treaba voastră. Nu știu, discutați și voi între voi. Atât timp cât extremiștii n-o să aibă loc la masa discuției, sigur se va găsi o soluție care poate fi tolerată de toată lumea. Noi ne retragem să ne vedem de viețile noastre private, că am făcut destule.

Cei trei făcură o plecăciune, se întoarseră cu spatele la publicul nedumerit și porniră voioși, la pas, spre ieșirea din New Curești. Lacrimile i se scurgeau Areolei pe obraji șiroaie. Dar de data asta erau însoțite de foarte puțini mucii, pentru că erau lacrimi de fericire. Și mucii erau de fericire.

Cei trei nu au mai fost văzuți vreodată de cineva de atunci. Unii spun că s-au dus undeva, la munte, să întemeieze o gospodărie. Că gospodăria încă mai dăinuie și acum. Un loc idilic, în natură, unde copiii buflei aleargă veseli împreună cu oițe și căprițe, sub privirea ocrotitoare a mamei lor și ai celor doi tați. Că copiii au crescut vâjnoși, și-au găsit parteneri și au format o comunitate mică în care toate ideile pot coexista în deplină armonie. Alții spun că fix la ieșire din oraș cei trei au căzut într-o gaură și au dispărut în ea.

Omenirea intră într-o nouă etapă de pace, armonie și înțelegere. Aplicând indicațiile de bun simț ale Areolei, planeta deveni în scurt timp o utopie. Însă cu timpul, lecțiile se uită. Câteva decenii mai târziu, noi extremiști începură să apară. Întâi răzleț, apoi din ce în ce mai mulți, gata să împrăștie din nou în societate rahatul lor obișnuit. Pentru că extremismul, prostia și ticăloșia tot timpul vor face parte din natura umană.

(dacă ai ajuns până aici, probabil ți-a plăcut, lasă vrăjeala. Dacă simți că merit să mă cinstești cu ceva pentru distracția livrată, poți aici [paypal.me/pitici](https://www.paypal.me/pitici))

